

Dziennik Urzędowy C 287

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55
22 września 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2012/C 287/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 273 z 8.9.2012..... 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2012/C 287/02

Sprawa C-269/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 18 WE, 39 WE i 43 WE — Artykuły 28 i 31 porozumienia EOG — Przepisy podatkowe — Przeniesienie przez podatnika miejsca zamieszkania za granicę — Obowiązek wliczenia wszelkich dochodów dotychczas nieprzypisanych do podstawy opodatkowania za ostatni rok podatkowy — Utrata ewentualnych korzyści w postaci odroczenia terminu zapłaty należności podatkowych) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2012/C 287/03	Sprawa C-318/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Belgia) — Société d'investissement pour l'agriculture tropicale SA (SIAT) przeciwko państwu belgijskiemu (Swoboda świadczenia usług — Przepisy podatkowe — Odliczenie w charakterze kosztów uzyskania przychodu wydatków poniesionych na zapłatę za świadczone usługi — Wydatki poniesione na rzecz usługodawcy z siedzibą w innym państwie, w którym nie podlega on podatkowi dochodowemu albo podlega znacząco korzystniejszemu systemowi podatkowemu — Możliwość odliczenia uzależniona od obowiązku udowodnienia, że usługa miała charakter rzeczywisty i prawidłowy, a wynagrodzenie za nią miało zwyczajny charakter — Przeszkoda — Względy uzasadniające — Zwalczanie oszustw podatkowych i unikania opodatkowania — Skuteczność kontroli podatkowych — Zrównoważony podział władztwa podatkowego pomiędzy państwa członkowskie — Proporcjonalność)	2
2012/C 287/04	Sprawa C-378/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Legfelsőbb Bíróság — Węgry) — wniosek o wpis do rejestru spółek złożony przez VALE Épitési Kft (Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Zasady równoważności i skuteczności — Transgraniczne przekształcenia spółek — Odmowa wpisu do rejestru)	3
2012/C 287/05	Sprawa C-509/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Josef Geistbeck, Thomas Geistbeck przeciwko Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH (Własność intelektualna i przemysłowa — Wspólnotowy system ochrony odmian roślin — Rozporządzenie (WE) nr 2100/94 — Przywilej rolnika — Pojęcie słusznego wynagrodzenia — Naprawienie szkody — Naruszenie)	3
2012/C 287/06	Sprawa C-527/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Legfelsőbb Bíróság — Węgry) — ERSTE Bank Hungary Nyrt przeciwko państwu węgierskiemu, BCL Trading GmbH, ERSTE Befektetési Zrt (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 5 ust. 1 — Zakres zastosowania ratione temporis — Powództwo z zakresu prawa rzeczowego wytoczone w państwie niebędącym członkiem Unii Europejskiej — Postępowanie upadłościowe wszczęte wobec dłużnika w innym państwie członkowskim — Przystąpienie pierwszego z tych państw do Unii Europejskiej — Stosowanie)	4
2012/C 287/07	Sprawa C-558/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Chartres — Francja) — Michel Bourges-Maunoury, Marie-Louise Heintz, po mężu Bourges-Maunoury przeciwko Direction des services fiscaux d'Eure et Loir (Przywileje i immunitety Wspólnot Europejskich — Zwolnienie z podatków krajowych dochodów wypłacanych przez Unię — Uwzględnienie dochodów wypłacanych przez Unię przy obliczaniu progu podatkowego z tytułu podatku majątkowego)	5
2012/C 287/08	Sprawa C-562/10: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 56 TFUE — Niemieckie przepisy dotyczące ubezpieczenia pielęgnacyjnego — Świadczenia rzeczowe w miejscu zamieszkania wykluczone w przypadku pobytu w innym państwie członkowskim — Niższy poziom świadczeń pieniężnych podlegających przeniesieniu — Brak zwrotu kosztów związanych z wynajęciem sprzętu do pielęgnacji w innym państwie członkowskim)	5

2012/C 287/09	Sprawa C-602/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Călărași — Rumunia) — SC Volksbank România SA przeciwko Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor — Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași (CJPC) (Ochrona konsumentów — Umowy o kredyt konsumencki — Dyrektywa 2008/48 — Artykuły 22, 24 i 30 — Uregulowania krajowe służące transpozycji tej dyrektywy — Zastosowanie do umów nienależących do przedmiotowego i czasowego zakresu zastosowania tej dyrektywy — Obowiązki nieprzewidziane w tej dyrektywie — Ograniczenie prowizji bankowych przysługujących pożyczkodawcy — Artykuły 56 TFUE, 58 TFUE i 63 TFUE — Obowiązek ustanowienia w prawie krajowym właściwych i skutecznych procedur pozasądowego rozwiązywania sporów) 6
2012/C 287/10	Sprawy połączone C-608/10, C-10/11 i C-23/11: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Südzucker AG (C-608/10), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11), Fleischkontor Moksel GmbH (C-23/11) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas (Rolnictwo — Refundacje wywozowe — Błędne wskazanie eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Uregulowanie krajowe uzależniające uprawnienie do refundacji wywozowej od wpisania wnioskodawcy jako eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Sprostowanie zgłoszenia wywozowego po zwolnieniu towarów) 6
2012/C 287/11	Sprawa C-616/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's-Gravenhage — Niderlandy) — Solvay SA przeciwko Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja, uznawanie oraz wykonywanie orzeczeń sądowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Powództwo o stwierdzenie naruszenia patentu europejskiego — Jurysdykcje szczególna i wyłączna — Artykuł 6 pkt 1 — Wielość pozwananych — Artykuł 22 pkt 4 — Zakwestionowanie ważności patentu — Artykuł 31 — Środki tymczasowe lub zabezpieczające) 7
2012/C 287/12	Sprawa C-49/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien — Austria) — Content Services Ltd przeciwko Bundesarbeitskammer (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 97/7/WE — Ochrona konsumentów — Umowy zawierane na odległość — Poinformowanie konsumenta — Informacje przekazane lub otrzymane — Trwały nośnik — Pojęcie — Hiperlink na stronie internetowej dostawcy — Prawo odstąpienia od umowy) 8
2012/C 287/13	Sprawy połączone C-55/11, C-57/11 i C-58/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Vodafone España, SA przeciwko Ayuntamiento de Santa Amalia (C-55/11), Ayuntamiento de Tudela (C-57/11) i France Telecom España SA przeciwko Ayuntamiento de Torremayor (C-58/11) (Dyrektywa 2002/20/WE — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Zezwolenie — Artykuł 13 — Opłaty za prawo użytkowania oraz prawo instalowania urządzeń) 8
2012/C 287/14	Sprawa C-59/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Nancy — Francja) — Association Kokopelli przeciwko Graines Baumaux SAS (Rolnictwo — Dyrektywy 98/95/WE, 2002/53/WE, 2002/55/WE i 2009/145/WE — Ważność — Warzywa — Sprzedaż na rynku krajowym nasion materiału siewnego warzyw niewymienionych w oficjalnym katalogu odmian gatunków roślin warzywnych — Nieprzestrzeganie systemu uprzednich zezwoleń na obrót — Międzynarodowy traktat o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa — Zasada proporcjonalności — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej — Swobodny przepływ towarów — Równość traktowania) 9

2012/C 287/15	Sprawa C-79/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Firenze — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Mauriziowi Giovanardiemu i in. (Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2001/220/WSiSW — Status ofiar w postępowaniu karnym — Dyrektywa 2004/80/WE — Kompensata dla ofiar przestępstw — Odpowiedzialność osoby prawnej — Odszkodowanie w ramach postępowania karnego) 10
2012/C 287/16	Sprawa C-128/11: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 3 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — UsedSoft GmbH przeciwko Oracle International Corp. (Ochrona prawna programów komputerowych — Wprowadzanie do obrotu używanych licencji na oprogramowanie komputerowe pobrane z Internetu — Dyrektywa 2009/24/WE — Artykuł 4 ust. 2 i art. 5 ust. 1 — Wyczerpanie prawa do rozpowszechniania — Pojęcie „uprawnionego nabywcy”) 10
2012/C 287/17	Sprawa C-138/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Compass-Datenbank GmbH przeciwko Republice Austrii (Konkurencja — Artykuł 102 TFUE — Pojęcie przedsiębiorstwa — Dane rejestru handlowego przechowywane w bazie danych — Działalność polegająca na zbieraniu i udostępnianiu tych danych za wynagrodzeniem — Wpływ odmowy udzielenia przez władze publiczne zgody na ponowne wykorzystanie wspomnianych danych — Prawo „sui generis” przewidziane w art. 7 dyrektywy 96/9/WE) 11
2012/C 287/18	Sprawa C-141/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Södertörns tingsrätt — Szwecja) — Torsten Hörnfeldt przeciwko Posten Meddelande AB (Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowania krajowe przyznające pracownikowi bezwarunkowe prawo do pracy do czasu ukończenia wieku 67 lat oraz przewidujące automatyczne ustanie stosunku pracy z końcem miesiąca, w którym pracownik osiągnął ten wiek — Brak uwzględnienia kwoty emerytury) 11
2012/C 287/19	Sprawa C-146/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus — Estonia) — AS Pimix, w likwidacji przeciwko Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus, Põllumajandusministeerium (Przystąpienie nowych państw członkowskich — Ustalenie opłaty od nadmiernych zapasów produktów rolnych — Odesłanie w przepisie krajowym do przepisu rozporządzenia Unii, które nie zostało prawidłowo opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku danego państwa członkowskiego) 12
2012/C 287/20	Sprawa C-171/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — Fra.bo SpA przeciwko Deutsche Vereinigung des Gas- und Wasserfaches eV (DVGW) — Technisch-Wissenschaftlicher Verein (Swobodny przepływ towarów — Środki o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym — Krajowa procedura certyfikacji — Domniemanie zgodności z prawem krajowym — Stosowanie art. 28 WE do prywatnej instytucji certyfikującej) 12
2012/C 287/21	Sprawa C-176/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Verwaltungsgesichtshof — Austria) — HIT hoteli, igralnice, turizem dd Nova Gorica, HIT LARIX, prirejanje posebnih iger na sreco in turizem dd przeciwko Bundesminister für Finanzen (Artykuł 56 TFUE — Ograniczenie swobody świadczenia usług — Gry losowe — Uregulowanie państwa członkowskiego zakazujące reklamowania kasyn położonych w innych państwach, jeżeli poziom ochrony prawnej graczy w tych państwach nie jest równoważny z poziomem gwarantowanym na szczeblu krajowym — Względy uzasadniające — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność) 13

2012/C 287/22	Sprawa C-181/11 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. — Compañía Española de Tabaco en Rama, SA (Cetarsa) przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Hiszpański rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Równość traktowania — Maksymalna granica 10 % obrotów — Współpraca — Przeinaczenie dowodów — Oczywisty błąd w ocenie — Brak uzasadnienia) 13	13
2012/C 287/23	Sprawa C-259/11: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — DTZ Zadelhoff vof przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 5 ust. 3 lit. c) i art. 13 część B lit. d) pkt 5 — Pośrednictwo przy transakcji przeniesienia akcji spółki — Transakcja obejmująca również przeniesienie własności nieruchomości owych spółek — Zwolnienie) 14	14
2012/C 287/24	Sprawa C-284/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad — Bułgaria) — EMS-Bulgaria Transpot OOD przeciwko Direktor na direkcija „Obzawane i upravljenje na izpylneniego” Plovdiv (Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Prawo do odliczenia — Termin zawity na wykonanie prawa do odliczenia podatku VAT — Zasada skuteczności — Odmowa prawa do odliczenia podatku VAT — Zasada neutralności podatkowej) 14	14
2012/C 287/25	Sprawa C-291/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko TNT Freight Management (Amsterdam) BV (Wspólna Taryfa Celna — Nomenklatura scalona — Pozycje taryfowe 3002 i 3502 — Albumina krwi przygotowana dla celów terapeutycznych lub profilaktycznych — Przetworzenie produktu) 15	15
2012/C 287/26	Sprawa C-311/11 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. — Smart Technologies ULC przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) — Słowny znak towarowy WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH — Znak towarowy mający postać sloganu reklamowego — Charakter odróżniający — Odmowa rejestracji) 15	15
2012/C 287/27	Sprawa C-326/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — J.J. Komen en Zonen Beheer Heerhugowaard BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część B lit. g) w związku z art. 4 ust. 3 lit. a) — Dostawa budynków wraz gruntem, na którym stoją — Dostawa budynku, w którym trwają roboty w celu wzniesienia nowego budynku w drodze przebudowy — Kontynuacja i zakończenie robót przez kupującego po dostawie — Zwolnienie z podatku VAT) 16	16
2012/C 287/28	Sprawa C-212/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 4 maja 2012 r. — Helmut Butz, Christel Bachman-Butz, Frederike Butz przeciwko Société Air France SA 16	16
2012/C 287/29	Sprawa C-220/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 11 maja 2012 r. — Andreas Ingemar Thiele Meneses przeciwko Region Hannover 16	16

2012/C 287/30	Sprawa C-278/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 4 czerwca 2012 r. — A. Adil przeciwko Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel	17
2012/C 287/31	Sprawa C-300/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 20 czerwca 2012 r. — Finanzamt Düsseldorf-Mitte przeciwko Ibero Tours GmbH	17
2012/C 287/32	Sprawa C-302/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 20 czerwca 2012 r. — X, druga strona: Minister van Financiën	18
2012/C 287/33	Sprawa C-303/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 21 czerwca 2012 r. — Guido Imfeld, Nathalie Garcet przeciwko państwu belgijskiemu	18
2012/C 287/34	Sprawa C-306/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken (Niemcy) w dniu 26 czerwca 2012 r. — Spedition Welter GmbH przeciwko Avanssur S.A.	18
2012/C 287/35	Sprawa C-309/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Maria Albertina Gomes Viana Novo i in. przeciwko Fundo de Garantia Salarial, IP	19
2012/C 287/36	Sprawa C-311/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitssgericht Nienburg (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Heinz Kassner przeciwko Mittelweser-Tiefbau GmbH & Co. KG	19
2012/C 287/37	Sprawa C-312/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de travail de Huy (Belgia) w dniu 28 czerwca 2012 r. — Agim Ajdini przeciwko Państwu belgijskiemu, Service des Allocations aux Handicapés	20
2012/C 287/38	Sprawa C-319/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelną Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 2 lipca 2012 r. — Minister Finansów przeciwko MDDP Sp. z o.o., Akademia Biznesu, Sp. komandytowa	21
2012/C 287/39	Sprawa C-321/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2012 r. — F. van der Helder i D. Farrington przeciwko College voor zorgverzekeringen (Cvz)	21
2012/C 287/40	Sprawa C-322/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 4 lipca 2012 r. — Państwo belgijskie — SPF Finances przeciwko GIMLE SA	22
2012/C 287/41	Sprawa C-325/12: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	22
2012/C 287/42	Sprawa C-329/12: Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec	23

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2012/C 287/43	Sprawa C-330/12: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	23
2012/C 287/44	Sprawa C-331/12: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	24
2012/C 287/45	Sprawa C-332/12: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	24
2012/C 287/46	Sprawa C-333/12: Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	24
2012/C 287/47	Sprawa C-336/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 16 lipca 2012 r. — Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser przeciwko Manova A/S	25
2012/C 287/48	Sprawa C-341/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 maja 2012 r. w sprawie T-101/11 Mizuno KK przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 17 lipca 2012 r. przez Mizuno KK	25
2012/C 287/49	Sprawa C-344/12: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	26
2012/C 287/50	Sprawa C-345/12: Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	26
2012/C 287/51	Sprawa C-346/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2012 r. w sprawie T-546/10 Nordmilch AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 19 lipca 2012 r. przez DMK Deutsches Milchkontor GmbH (dawniej Nordmilch AG)	26
2012/C 287/52	Sprawa C-347/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 20 lipca 2012 r. — Caisse nationale des prestations familiales przeciwko Ulrike Wiering, Markus Wiering	27
2012/C 287/53	Sprawa C-348/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie, wniesione w dniu 16 lipca 2012 r. przez Radę Unii Europejskiej	27
2012/C 287/54	Sprawa C-353/12: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	28
2012/C 287/55	Sprawa C-357/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 maja 2012 r. w sprawie T-580/10 Harald Wohlfahrt przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 lipca 2012 r. przez Haralda Wohlfahrta	28

2012/C 287/56	Sprawa C-365/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2012 r. w sprawie T-344/08 EnBW Energie Baden-Württemberg AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 lipca 2012 r. przez Komisję Europejską	29
Sąd		
2012/C 287/57	Sprawa T-240/11: Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2012 r. — L'Oréal przeciwko OHIM — United Global Media Group (MyBeauty TV) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Koszty podlegające zwrotowi przed OHIM — Koszty reprezentacji przez pracownika — Artykuł 85 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	31
2012/C 287/58	Sprawa T-517/11: Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2012 r. — United States Polo Association przeciwko OHIM — Polo/Lauren (Przedstawienie dwóch graczy polo) (Wspólnotowy znak towarowy — Częściowa odmowa rejestracji — Wycofanie zgłoszenia — Umorzenie postępowania)	31
2012/C 287/59	Sprawa T-317/12: Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2012 r. — Holcim (Romania) przeciwko Komisji Europejskiej	31
2012/C 287/60	Sprawa T-319/12: Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2012 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej	32
2012/C 287/61	Sprawa T-321/12: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2012 r. — Ciudad de la Luz, SA i Sociedad Proyectos Temáticos de la Comunidad Valenciana przeciwko Komisji Europejskiej	32
2012/C 287/62	Sprawa T-327/12: Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2012 r. — Simca Europe przeciwko OHIM — PSA Peugeot Citroën (Simca)	33
2012/C 287/63	Sprawa T-328/12: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2012 r. — Mundipharma przeciwko OHIM — AFP Pharmaceuticals (Maxigesic)	34
2012/C 287/64	Sprawa T-331/12: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2012 r. — Sartorius Weighing Technology przeciwko OHIM (Przedstawienie żółtego łuku na dolnej krawędzi ekranu reklamowego)	34
2012/C 287/65	Sprawa T-332/12: Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2012 r. — ING Groep przeciwko Komisji	35
2012/C 287/66	Sprawa T-335/12: Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2012 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji	35
2012/C 287/67	Sprawa T-336/12: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2012 r. — Klizli przeciwko Radzie	37

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2012/C 287/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Dz.U. C 250 z 18.8.2012.

Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Dz.U. C 235 z 4.8.2012.

Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

Dz.U. C 217 z 21.7.2012.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lipca 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii**(Sprawa C-269/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 18 WE, 39 WE i 43 WE — Artykuły 28 i 31 porozumienia EOG — Przepisy podatkowe — Przeniesienie przez podatnika miejsca zamieszkania za granicę — Obowiązek wliczenia wszelkich dochodów dotychczas nieprzypisanych do podstawy opodatkowania za ostatni rok podatkowy — Utrata ewentualnych korzyści w postaci odroczenia terminu zapłaty należności podatkowych)

(2012/C 287/02)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez, pełnomocnik)

Interwienienti popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma, C. Blaschke i K. Petersen, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i M. de Ree, pełnomocnicy), Republika Portugalska (przedstawiciel: L. Inez Fernandes, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 19 WE, 38 WE i 43 CE oraz art. 28 i 31 EOG — Podatnicy przenoszący miejsce zamieszkania za granicę — Obowiązek wliczenia wszelkich dochodów dotychczas nieprzypisanych do podstawy opodatkowania za ostatni rok podatkowy, w którym byli uważani za rezydentów podatkowych

Sentencja

1) Ustanawiając i utrzymując w mocy w art. 14 ust. 3 Ley 35/2006 del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas y de modificación parcial de las leyes de los Impuestos sobre Sociedades, sobre la Renta de no residentes y sobre el Patrimonio (ustawy nr 35/2006 z dnia 28 listopada 2006 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie ustaw o podatku dochodowym od przedsiębiorstw, o podatku dochodowym od nierezydentów i o podatku od majątku) przepis zobowiązujący podatników, którzy

przenoszą miejsce zamieszkania do innego państwa członkowskiego, do wliczenia wszelkich dotychczas nieprzypisanych dochodów do podstawy opodatkowania za ostatni rok podatkowy, w którym byli uznawani za rezydentów podatkowych, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 18 WE, 39 WE i 43 WE.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa trzy czwarte całości kosztów postępowania. Komisja Europejska pokrywa pozostałą jedną czwartą kosztów.
- 4) Republika Federalna Niemiec, Królestwo Niderlandów oraz Republika Portugalska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 lipca 2012 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Cour de cassation — Belgia) — Société
d'investissement pour l'agriculture tropicale SA (SIAT)
przeciwko państwu belgijskiemu**

(Sprawa C-318/10) ⁽¹⁾

(Swoboda świadczenia usług — Przepisy podatkowe — Odliczenie w charakterze kosztów uzyskania przychodu wydatków poniesionych na zapłatę za świadczone usługi — Wydatki poniesione na rzecz usługodawcy z siedzibą w innym państwie, w którym nie podlega on podatkowi dochodowemu albo podlega znacząco korzystniejszemu systemowi podatkowemu — Możliwość odliczenia uzależniona od obowiązku udowodnienia, że usługa miała charakter rzeczywisty i prawidłowy, a wynagrodzenie za nią miało zwyczajny charakter — Przeszkoda — Względy uzasadniające — Zwalczanie oszustw podatkowych i unikania opodatkowania — Skuteczność kontroli podatkowych — Zrównoważony podział władztwa podatkowego pomiędzy państwa członkowskie — Proporcjonalność)

(2012/C 287/03)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société d'investissement pour l'agriculture tropicale SA (SIAT)

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation — Wykładnia art. 49 WE — Przepisy podatkowe zezwalające na odliczenie kosztów uzyskania przychodu poniesionych przez podatnika krajowego, które nie zezwalają jednak na odliczenie takich kosztów, gdy podatnik ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim, w którym nie podlega on podatkowi od dochodów lub podlega w nim znacznie korzystniejszemu systemowi opodatkowania — Przeszkoda dla swobody świadczenia usług

Sentencja

Artykuł 49 WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, takim jak przepisy rozpatrywane w sprawie przed sądem krajowym, na mocy których wynagrodzenie za świadczenia lub usługi, wypłacone przez podatnika krajowego na rzecz spółki zagranicznej, nie jest uznawane za podlegające odliczeniu koszt uzyskania przychodu w sytuacji, gdy ta spółka, na rzecz której wypłacono wynagrodzenie, nie podlega w państwie członkowskim swojej siedziby podatkowi dochodowemu albo też podlega, w odniesieniu do rozpatrywanych dochodów, systemowi podatkowemu znacząco korzystniejszemu niż system, jakiemu podlegają dochody tego rodzaju w tym pierwszym państwie członkowskim, chyba że zainteresowany podatnik wykaże, że wynagrodzenie to odpowiada rzeczywistym i prawidłowym transakcjom oraz że nie przekracza zwyczajnej miary, podczas gdy, wedle zasady ogólnej, tego rodzaju wynagrodzenie podlega odliczeniu w charakterze kosztu uzyskania przychodu w sytuacji, gdy jest ono niezbędne do uzyskania lub zachowania dochodu podlegającego opodatkowaniu, co do którego podatnik wykaże jego zgodność ze stanem rzeczywistym oraz jego wysokość.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Legfelsőbb Bíróság — Węgry) — wniosek o wpis do rejestru spółek złożony przez VALE Épitési Kft

(Sprawa C-378/10) (¹)

(Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Zasady równoważności i skuteczności — Transgraniczne przekształcenia spółek — Odmowa wpisu do rejestru)

(2012/C 287/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Legfelsőbb Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

VALE Épitési Kft.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Interpretacja art. 43 i 48 WE — Przeniesienie spółki podlegającej prawu jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego ze zmianą właściwego prawa krajowego — Uregulowanie krajowe niepozwalające na wskazanie w krajowym rejestrze spółek jako poprzednika prawnego spółki, spółki utworzonej w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewidując możliwość przekształcenia w odniesieniu do spółek prawa krajowego, zakazuje co do zasady przekształcenia spółki utworzonej na podstawie prawa innego państwa członkowskiego w spółkę prawa krajowego poprzez ponowne jej utworzenie.
- 2) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE, w kontekście transgranicznych przekształceń spółek, należy interpretować w ten sposób, że przyjmujące państwo członkowskie jest uprawnione do stanowienia norm prawa wewnętrznego mających zastosowanie do przeprowadzania takich przekształceń, a tym samym do stosowania przepisów swojego prawa krajowego dotyczących przekształceń wewnętrznych regulujących sposób tworzenia i działania spółek, takich jak wymogi w zakresie przygotowywania bilansu i wykazu składników majątku. Tym niemniej zasady równoważności i skuteczności stoją na przeszkodzie temu, aby przyjmujące państwo członkowskie mogło

— odmówić w przypadku przekształceń transgranicznych wskazania spółki chcącej dokonać przekształcenia jako „poprzednika prawnego”, jeżeli możliwość uczynienia w rejestrze spółek takiej wzmianki o spółce będącej poprzednikiem istnieje w przypadku przekształceń wewnętrznych, lub

— odmówić należytego uwzględnienia w toku postępowania w sprawie rejestracji spółki dokumentów wydanych przez organy państwa członkowskiego pochodzenia

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Josef Geistbeck, Thomas Geistbeck przeciwko Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

(Sprawa C-509/10) (¹)

(Własność intelektualna i przemysłowa — Wspólnotowy system ochrony odmian roślin — Rozporządzenie (WE) nr 2100/94 — Przywilej rolnika — Pojęcie słusznego wynagrodzenia — Naprawienie szkody — Naruszenie)

(2012/C 287/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Josef Geistbeck, Thomas Geistbeck

Strona pozwana: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 3 i art. 94 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 227, s. 1) oraz art. 5 i 8 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1768/95 z dnia 24 lipca 1995 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze w zakresie odstępstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 (Dz.U. L 173, s. 14) — Wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin — Naruszenie — Obowiązek wypłacenia posiadaczowi takiego prawa do ochrony słusznego wynagrodzenia i naprawienia poniesionej przez niego szkody — Kryteria dla określenia słusznego wynagrodzenia i szkody

Sentencja

- 1) W celu ustalenia „słusznego wynagrodzenia”, które zgodnie z art. 94 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin ma zapłacić rolnik, który wykorzystał uzyskany z produkcji materiał rozmnożeniowy odmiany chronionej, nie dopełniając obowiązków ciężących na nim zgodnie z art. 14 ust. 3 tego rozporządzenia w związku z art. 8 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1768/95 z dnia 24 lipca 1995 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze w zakresie odstępstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94, za podstawę obliczenia należy przyjąć kwotę opłaty należnej za licencjonowaną produkcję analogicznej ilości materiału rozmnożeniowego chronionych odmian danego gatunku na danym obszarze.
- 2) Przy obliczaniu „słusznego wynagrodzenia” przewidzianego w art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94 nie powinna być uwzględniana zapłata odszkodowania za nakłady na kontrolę poszaniowania praw posiadacza prawa do ochrony odmian.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Legfelsőbb Bíróság — Węgry) — ERSTE Bank Hungary Nyrt przeciwko państwu węgierskiemu, BCL Trading GmbH, ERSTE Befektetési Zrt

(Sprawa C-527/10) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 5 ust. 1 — Zakres zastosowania *ratione temporis* — Powództwo z zakresu prawa rzeczowego wytoczone w państwie niebędącym członkiem Unii Europejskiej — Postępowanie upadłościowe wszczęte wobec dłużnika w innym państwie członkowskim — Przystąpienie pierwszego z tych państw do Unii Europejskiej — Stosowanie)

(2012/C 287/06)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Legfelsőbb Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: ERSTE Bank Hungary Nyrt

Strona pozwana: Państwo węgierskie, BCL Trading GmbH, ERSTE Befektetési Zrt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Legfelsőbb Bíróság — Wykładnia art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1) — Powództwo z zakresu prawa rzeczowego w państwie członkowskim, na terytorium którego znajduje się przedmiot spornego prawa rzeczowego, przeciwko pozwanej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim i przeciwko której wszczęto w owym innym państwie członkowskim postępowanie upadłościowe przed przystąpieniem pierwszego państwa do Unii Europejskiej — Stosowanie w czasie art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że przepis ten ma zastosowanie — w takich okolicznościach, jak w stanie faktycznym sprawy przed sądem krajowym — nawet do postępowań upadłościowych, wszczętych przed przystąpieniem Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej, o ile według stanu na dzień 1 maja 2004 r. składniki majątkowe dłużnika, obciążone rozpatrywanym prawem rzeczowym, znajdowały się na terytorium tego państwa, przy czym zweryfikowanie tej okoliczności jest zadaniem sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Chartres — Francja) — Michel Bourges-Maunoury, Marie-Louise Heintz, po mężu Bourges-Maunoury przeciwko Direction des services fiscaux d'Eure et Loir

(Sprawa C-558/10) ⁽¹⁾

(Przywileje i immunitety Wspólnot Europejskich — Zwolnienie z podatków krajowych dochodów wypłacanych przez Unię — Uwzględnienie dochodów wypłacanych przez Unię przy obliczaniu progu podatkowego z tytułu podatku majątkowego)

(2012/C 287/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Chartres

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Michel Bourges-Maunoury, Marie-Louise Heintz, po mężu Bourges-Maunoury

Strona pozwana: Direction des services fiscaux d'Eure et Loir

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de grande instance de Chartres — Wykładnia art. 13 akapit drugi rozdziału V Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1967, 152, s. 13) — Dopuszczalność uregulowania krajowego przewidującego uwzględnienie wszystkich dochodów podatnika, włączywszy w to dochody pochodzenia wspólnotowego, przy obliczaniu progu podatkowego z tytułu podatku majątkowego — Zwolnienie z podatku krajowego dochodów wypłacanych przez instytucje Wspólnot — Byli urzędnicy Wspólnot Europejskich

Sentencja

Artykuł 13 akapit drugi Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich dołączonego do Traktatu ustanawiającego jedną Radę i jedną Komisję Wspólnot Europejskich, a następnie, na mocy traktatu z Amsterdamu, do traktatu WE, powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu takiemu jak sporne w postępowaniu krajowym, które uwzględnia dochody, włączywszy w to emerytury i dodatki za zakończenie służby, wypłacane przez Unię jej urzędnikom i pracownikom lub byłym urzędnikom i byłym pracownikom, w ramach ustalania progu opodatkowania podatkiem takim jak *impôt de solidarité sur la fortune* (francuski podatek majątkowy).

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-562/10) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 56 TFUE — Niemieckie przepisy dotyczące ubezpieczenia pielęgnacyjnego — Świadczenia rzeczowe w miejscu zamieszkania wykluczone w przypadku pobytu w innym państwie członkowskim — Niższy poziom świadczeń pieniężnych podlegających przeniesieniu — Brak zwrotu kosztów związanych z wynajęciem sprzętu do pielęgnacji w innym państwie członkowskim)

(2012/C 287/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F.W. Bulst i I. Rogalski, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 56 TFUE — Krajowe ubezpieczenie pielęgnacyjne ograniczające do sześciu tygodni prawo do zasiłku pielęgnacyjnego podczas tymczasowego pobytu ubezpieczonego w innym państwie członkowskim, wykluczające zwrot kosztów wynajęcia sprzętu i produktów służących pielęgnacji oraz nieprzewidujące zwrotu kosztów rzeczowych świadczeń opiekuńczych zrealizowanych w państwie pobytu w tej samej wysokości co w przypadku rzeczowych świadczeń opiekuńczych realizowanych w Niemczech

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 26.2.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Călărași — Rumunia) — SC Volksbank România SA przeciwko Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor — Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași (CJPC)

(Sprawa C-602/10) ⁽¹⁾

(Ochrona konsumentów — Umowy o kredyt konsumencki — Dyrektywa 2008/48 — Artykuły 22, 24 i 30 — Uregulowania krajowe służące transpozycji tej dyrektywy — Zastosowanie do umów nienależących do przedmiotowego i czasowego zakresu zastosowania tej dyrektywy — Obowiązki nieprzewidziane w tej dyrektywie — Ograniczenie prowizji bankowych przysługujących pożyczkodawcy — Artykuły 56 TFUE, 58 TFUE i 63 TFUE — Obowiązek ustanowienia w prawie krajowym właściwych i skutecznych procedur pozasądowego rozwiązywania sporów)

(2012/C 287/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Judecătoria Călărași

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SC Volksbank România SA

Strona pozwana: Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor — Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași (CJPC)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Judecătoria Călărași — Wykładnia art. 22 ust. 1, art. 24 ust. 1 i art. 30 ust. 1 dyrektywy 2008/48 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66) — Wykładnia art. 56, 58 i art. 63 ust. 1 TFUE — Stosowanie rationae temporis krajowych przepisów transponujących — Nieprzestrzeganie obowiązku ustanowienia właściwych i skutecznych procedur pozasądowego rozwiązywania sporów — Stosowanie rationae materiae krajowych przepisów transponujących — Dodatkowe obowiązki ciężące na instytucjach kredytowych, nieprzewidziane w dyrektywie

Sentencja

1) Wykładni art. 22 ust. 1 dyrektywy 2008/48 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby przepisy krajowe służące transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego obejmowały swoim zakresem przedmiotowym umowy o kredyt, takie jak te, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym i których przedmiotem jest udzielanie kredytu zabezpieczonego nieruchomością, pomimo że takie umowy są na mocy art. 2 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy wyraźnie wyłączone z przedmiotowego zakresu jej stosowania.

2) Wykładni art. 30 ust. 1 dyrektywy 2008/48 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby przepisy krajowe służące transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego określały swój czasowy zakres zastosowania w ten sposób, iż mają one zastosowanie również do umów o kredyt spornych w postępowaniu przed sądem krajowym, które są wyłączone z przedmiotowego zakresu stosowania tej dyrektywy i które obowiązywały w dniu wejścia w życie rzeczonych przepisów.

3) Wykładni art. 22 ust. 1 dyrektywy 2008/48 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby przepisy krajowe służące transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego nakładały na instytucje kredytowe obowiązki nieprzewidziane przez tę dyrektywę w zakresie rodzajów prowizji, które instytucje te mogą pobierać w ramach umów o kredyt konsumencki wchodzących w zakres stosowania tych przepisów.

4) Wykładni zasad traktatowych z dziedziny swobody świadczenia usług należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom prawa krajowego zakazującym instytucjom kredytowym pobierania pewnych prowizji bankowych.

5) Wykładni art. 24 ust. 1 dyrektywy 2008/48 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu stanowiącemu część przepisów krajowych służących transpozycji dyrektywy 2008/48, które w dziedzinie sporów dotyczących kredytów konsumenckich umożliwia konsumentom zwrócenie się bezpośrednio do organu ochrony konsumenta, mogącego następnie nałożyć na instytucje kredytowe kary za naruszenie tych przepisów krajowych, bez konieczności uprzedniego skorzystania z procedur pozasądowych przewidzianych przez prawo krajowe dla rozwiązywania tego rodzaju sporów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 19.03.2011

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Südzucker AG (C-608/10), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11), Fleischkontor Moksel GmbH (C-23/11) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawy połączone C-608/10, C-10/11 i C-23/11) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Refundacje wywozowe — Błędne wskazanie eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Uregulowanie krajowe uzależniające uprawnienie do refundacji wywozowej od wpisania wnioskodawcy jako eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Sprostowanie zgłoszenia wywozowego po zwolnieniu towarów)

(2012/C 287/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Südzucker AG (C-608/10), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11), Fleischkontor Moxsel GmbH (C-23/11)

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 5 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 102, s. 11) i art. 78 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Błędne wskazanie eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Uregulowanie krajowe uzależniające uprawnienie do refundacji wywozowej od wpisania wnioskodawcy jako eksportera w zgłoszeniu wywozowym

Sentencja

1) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 90/2001 z dnia 17 stycznia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że co do zasady posiadacz pozwolenia na wywóz jest uprawniony do refundacji wywozowej tylko, jeżeli jest wpisany jako eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego złożonego we właściwym urzędzie celnym.

2) Artykuł 78 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na kontrolę zgłoszenia wywozowego po zwolnieniu towarów do celów refundacji w celu sprostowania nazwy eksportera figurującej w przewidzianym na to polu i że organy celne są zobowiązane:

— po pierwsze, zbadać, czy sprostowanie tego zgłoszenia należy uznać za możliwe, ponieważ w szczególności cele przepisów unijnych w zakresie refundacji wywozowych pozostały niezagrażone, a dane towary zostały rzeczywiście wywiezione, co powinien wykazać zgłaszający, jak również

— po drugie, podjąć ewentualnie niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują.

3) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 90/2001, oraz unijne przepisy celne należy interpretować w ten sposób, że w sprawie takiej jak C-608/10, w której posiadacz pozwolenia na wywóz nie jest wpisany jako

eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego, organy celne nie mogą przyznać mu refundacji wywozowej bez uprzedniego sprostowania zgłoszenia wywozowego.

4) W sprawach takich jak C-10/11 i C-23/11 unijne przepisy celne należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany dokonaniem przez urząd celny wywozu po zwolnieniu towarów sprostowaniem wpisu figurującego w polu 2 zgłoszenia wywozowego lub ewentualnie egzemplarza kontrolnego T 5, o ile decyzja zawierająca sprostowanie spełnia wszystkie przesłanki formalne i materialne „decyzji” przewidziane zarówno w art. 4 pkt 5 rozporządzenia nr 2912/92, jak i właściwych przepisach prawa krajowego. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy przesłanki te są spełnione w zawisłych przed nim sprawach.

5) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 90/2001, jak też unijne przepisy celne należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej w sprawie takiej jak C-23/11 i przy założeniu, że zgodnie z prawem krajowym nie jest związany sprostowaniem dokonaniem przez urząd celny wywozu, nie jest uprawniony do dosłownego potraktowania wpisu zawartego w polu 2 zgłoszenia wywozowego i oddalenia wniosku o refundację wywozową na tej podstawie, że wniosku tego nie złożył eksporter produktów objętych tym wnioskiem. Jeżeli natomiast właściwy urząd celny uwzględnił wniosek o sprostowanie i skutecznie sprostował nazwę eksportera, urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany tą decyzją.

(¹) Dz.U. C 113 z 9.4.2011.
Dz.U. C 120 z 16.4.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's-Gravenhage — Niderlandy) — Solvay SA przeciwko Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV

(Sprawa C-616/10) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja, uznawanie oraz wykonywanie orzeczeń sądowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Powództwo o stwierdzenie naruszenia patentu europejskiego — Jurysdykcje szczególne i wyłączne — Artykuł 6 pkt 1 — Wielość pozwanych — Artykuł 22 pkt 4 — Zakwestionowanie ważności patentu — Artykuł 31 — Środki tymczasowe lub zabezpieczające)

(2012/C 287/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank 's-Gravenhage

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Solvay SA

Strona pozwana: Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank 's-Gravenhage — Wykładnia art. 6 pkt 1, art. 22 pkt 4 i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Jurysdykcja szczególna i wyłączna — Wielość pozwanych — Postępowanie w sprawie zastosowania środka tymczasowego wszczęte przez właściciela europejskiego patentu w celu uzyskania zakazu transgranicznego naruszenia patentu

Sentencja

- 1) Artykuł 6 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której z osobna każdej z dwóch bądź z większej liczby spółek z siedzibami w różnych państwach członkowskich w postępowaniu przed sądem jednego z tychże państw członkowskich zostaje zarzucone naruszenie tej samej krajowej części patentu europejskiego, obowiązującego w innym państwie członkowskim, poprzez podjęcie zakazanych działań w odniesieniu do tego samego produktu, może prowadzić do wydania w oddzielnych postępowaniach sprzecznych ze sobą orzeczeń w rozumieniu tego przepisu. Do sądu krajowego należy ocena istnienia takiego ryzyka przy uwzględnieniu wszystkich mających znaczenie elementów akt sprawy.
- 2) Artykuł 22 pkt 4 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie — w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w sprawie przed sądem krajowym — stosowaniu art. 31 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien — Austria) — Content Services Ltd przeciwko Bundesarbeitskammer

(Sprawa C-49/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 97/7/WE — Ochrona konsumentów — Umowy zawierane na odległość — Poinformowanie konsumenta — Informacje przekazane lub otrzymane — Trwały nośnik — Pojęcie — Hiperlink na stronie internetowej dostawcy — Prawo odstąpienia od umowy)

(2012/C 287/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Content Services Ltd

Strona pozwana: Bundesarbeitskammer

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Wien — Wykładnia art. 5 ust. 1 dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość (Dz. U. L 144, s. 19) — Informacje dotyczące umowy udostępniane konsumentowi za pomocą hiperlinku odsyłającego do strony internetowej dostawcy — Prawo konsumenta do otrzymania informacji na trwałym nośniku — Wykładnia pojęcia „trwały nośnik”

Sentencja

Wykładni art. 5 ust. 1 dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość należy dokonywać w ten sposób, że praktyka handlowa polegająca na udostępnieniu konsumentowi informacji przewidzianych w tym przepisie wyłącznie za pomocą hiperlinku na stronie internetowej danego przedsiębiorstwa nie spełnia wymogów ustanowionych we wskazanym przepisie, gdyż informacje te nie są „przekazane” przez to przedsiębiorstwo ani nie są one „otrzymane” przez konsumenta w rozumieniu tego przepisu, a strona internetowa taka jak będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie może być uznana za „trwały nośnik” w rozumieniu rozrzonego art. 5 ust. 1.

(¹) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Vodafone España, SA przeciwko Ayuntamiento de Santa Amalia (C-55/11), Ayuntamiento de Tudela (C-57/11) i France Telecom España SA przeciwko Ayuntamiento de Torremayor (C-58/11)

(Sprawy połączone C-55/11, C-57/11 i C-58/11) (¹)

(Dyrektywa 2002/20/WE — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Zezwolenie — Artykuł 13 — Opłaty za prawo użytkowania oraz prawo instalowania urządzeń)

(2012/C 287/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vodafone España, SA (C-55/11 i C-57/11), France Telecom España SA (C-58/11)

Strona pozwana: Ayuntamiento de Santa Amalia (C-55/11), Ayuntamiento de Tudela (C-57/11), Ayuntamiento de Torremayor (C-58/11)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21) — Opłaty za prawo użytkowania oraz prawo instalowania urządzeń — Gminne mienie publiczne

Sentencja

- 1) Wykładni art. 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu opłaty z tytułu prawa instalowania urządzeń na własności publicznej lub prywatnej, nad nią lub pod nią, obciążającej operatorów, którzy nie będąc właścicielami tych urządzeń, korzystają z nich w celu świadczenia usług telefonii ruchomej.
- 2) Artykuł 13 dyrektywy 2002/20 jest bezpośrednio skuteczny, wobec czego daje jednostkom prawo bezpośredniego powołania się na niego przed sądem krajowym, aby sprzeciwić się stosowaniu postanowienia władzy publicznej niezgodnego z tym artykułem.

(¹) Dz.U. C 139 z 7.5.2011

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Nancy — Francja) — Association Kokopelli przeciwko Graines Baumaux SAS

(Sprawa C-59/11) (¹)

(Rolnictwo — Dyrektywy 98/95/WE, 2002/53/WE, 2002/55/WE i 2009/145/WE — Ważność — Warzywa — Sprzedaż na rynku krajowym nasion materiału siewnego warzyw niewymienionych w oficjalnym katalogu odmian gatunków roślin warzywnych — Nieprzestrzeganie systemu uprzednich zezwoleń na obrót — Międzynarodowy traktat o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa — Zasada proporcjonalności — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej — Swobodny przepływ towarów — Równość traktowania)

(2012/C 287/14)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Nancy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association Kokopelli

Strona pozwana: Graines Baumaux SAS

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Nancy — Ważność, w szczególności w świetle zasad proporcjonalności, równości i swobody przepływu towarów, jak również w świetle zobowiązań podjętych zgodnie z Międzynarodowym traktatem o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa, dyrektywy Rady 98/95/WE z dnia 14 grudnia 1998 r. zmieniającej, w odniesieniu do konsolidacji rynku wewnętrznego odmian roślin modyfikowanych genetycznie oraz genetycznych zasobów roślinnych, dyrektywy 66/400/EWG, 66/401/EWG, 66/402/EWG, 66/403/EWG, 69/208/EWG, 70/457/EWG i 70/458/EWG w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, materiałem siewnym roślin pastewnych, materiałem siewnym zbóż, sadzoniakami ziemniaków, materiałem siewnym roślin oleistych i włókniстых, oraz materiałem siewnym warzyw, oraz w sprawie wspólnego katalogu odmian gatunków roślin uprawnych (Dz.U. 1999, L 25, s. 1), dyrektywy Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych (Dz.U. L 193, s. 1), dyrektywy Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz.U. L 193, s. 33) oraz dyrektywy Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian (Dz.U. L 312, s. 44) — Sprzedaż na rynku krajowym nasion materiału siewnego warzyw niewymienionych w oficjalnym katalogu odmian gatunków roślin warzywnych — Nieprzestrzeganie krajowego systemu uprzednich zezwoleń na obrót, uznanego za nadmiernie restrykcyjny — Czyny nieuczciwej konkurencji lub naruszenie zasad proporcjonalności, równości i swobody przepływu towarów

Sentencja

Analiza zadanego pytania nie wykazała istnienia jakiegokolwiek okoliczności mogącej wpłynąć na ważność dyrektywy Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz dyrektywy Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian.

(¹) Dz.U. C 120 z 16.4.2011

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Firenze — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Mauriziowi Giovanardiemu i in.

(Sprawa C-79/11) ⁽¹⁾

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2001/220/WSiSW — Status ofiar w postępowaniu karnym — Dyrektywa 2004/80/WE — Kompensata dla ofiar przestępstw — Odpowiedzialność osoby prawnej — Odszkodowanie w ramach postępowania karnego)

(2012/C 287/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Firenze

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Maurizio Giovanardi, Andrea Lastini, Filippo Ricci, Vito Piglionica, Massimiliano Pempori, Gezim Lakja, Elettrifer Srl, Rete Ferroviaria Italiana SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Ordinario di Firenze — Wykładnia art. 2, 3 i 8 decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym (Dz.U. L 82, s. 1) — Wykładnia art. 9 dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw (Dz.U. L 261, s. 15) — Odpowiedzialność karna osób prawnych — Prawo ofiary przestępstwa do otrzymania odszkodowania w toku postępowania karnego od osoby prawnej pośrednio odpowiedzialnej za wyrządzoną szkodę

Sentencja

Wykładni art. 9 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym należy dokonywać w ten sposób, że artykuł ów nie stoi na przeszkodzie temu, aby w ramach uregulowania odpowiedzialności osób prawnych, takiego jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, ofiara przestępstwa nie mogła dochodzić naprawienia szkód powstałych bezpośrednio wskutek tego przestępstwa w ramach postępowania karnego od osoby prawnej będącej sprawcą przestępstwa administracyjnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 120 z 16.4.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 3 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — UsedSoft GmbH przeciwko Oracle International Corp.

(Sprawa C-128/11) ⁽¹⁾

(Ochrona prawna programów komputerowych — Wprowadzenie do obrotu używanych licencji na oprogramowanie komputerowe pobrane z Internetu — Dyrektywa 2009/24/WE — Artykuł 4 ust. 2 i art. 5 ust. 1 — Wyczerpanie prawa do rozpowszechniania — Pojęcie „uprawnionego nabywcy”)

(2012/C 287/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: UsedSoft GmbH

Strona pozwana: Oracle International Corp.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (Dz.U. L 111, s. 16) — Pobranie z Internetu na nośnik danych kopii oprogramowania komputerowego na podstawie licencji na to oprogramowanie i za zgodą podmiotu praw autorskich do niego — Możliwość uznania tej transakcji za wyczerpującą przysługujące temu podmiotowi prawo do rozpowszechniania tych pobranych kopii — Wprowadzenie do obrotu „używanych” licencji pobranych z Internetu przez pierwszego nabywcę — Pojęcie „uprawnionego nabywcy”

Sentencja

- 1) Wykładni art. 4 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych należy dokonywać w taki sposób, iż prawo do rozpowszechniania kopii programu komputerowego zostaje wyczerpane, jeśli podmiot praw autorskich, który zezwolił, choćby i nieodpłatnie, na pobranie tej kopii z Internetu na nośnik danych, również przyznał, w zamian za zapłatę ceny mającej umożliwić mu uzyskanie wynagrodzenia odpowiadającego wartości gospodarczej kopii dzieła, którego jest on właścicielem, prawo do nieograniczonego w czasie korzystania z tej kopii.
- 2) Wykładni art. 4 ust. 2 oraz art. 5 ust. 1 dyrektywy 2009/24 należy dokonywać w ten sposób, iż w przypadku odsprzedaży licencji na korzystanie obejmującej odsprzedaż kopii programu komputerowego pobranej ze strony internetowej podmiotu praw autorskich, która to licencja została początkowo przyznana pierwszemu nabywcy przez ten podmiot praw autorskich na czas nieograniczony i w zamian za zapłatę ceny mającej mu umożliwić uzyskanie wynagrodzenia odpowiadającego wartości gospodarczej kopii jego dzieła, drugi nabywca tej licencji, podobnie jak każdy następny, mogą się powołać na przewidziane w art. 4 ust. 2 tej dyrektywy wyczerpanie prawa do rozpowszechniania, i, co za tym

idzie, mogą zostać uznani za uprawnionych nabywców kopii programu komputerowego w rozumieniu art. 5 ust. 1 tej dyrektywy i korzystać z przewidzianego w tym przepisie prawa do zwielokrotniania.

(¹) Dz.U. C 194 z 2.7.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Compass-Datenbank GmbH przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-138/11) (¹)

(Konkurencja — Artykuł 102 TFUE — Pojęcie przedsiębiorstwa — Dane rejestru handlowego przechowywane w bazie danych — Działalność polegająca na zbieraniu i udostępnianiu tych danych za wynagrodzeniem — Wpływ odmowy udzielenia przez władze publiczne zgody na ponowne wykorzystanie wspomnianych danych — Prawo „sui generis” przewidziane w art. 7 dyrektywy 96/9/WE)

(2012/C 287/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Compass-Datenbank GmbH

Strona pozwana: Republika Austrii

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 102 TFUE — Uregulowanie krajowe przewidujące opłatę za wgląd do publicznego rejestru handlowego i spółek (Firmenbuch) i zakazujące wszelkiego innego gospodarczego wykorzystywania tego rejestru — Pojęcie działalności gospodarczej — Nadużycie pozycji dominującej — Znaczenie doktryny kluczowej infrastruktury (doktryna „essential facilities”)

Sentencja

Podmiot władzy publicznej, który przechowuje w bazie danych dane przekazane przez przedsiębiorstwa na podstawie ustawowych obowiązków informacyjnych, udziela zainteresowanym osobom wglądu do tych danych lub sporządza wydruki takich danych, nie prowadzi działalności gospodarczej, a zatem nie może być on w zakresie tej działalności uznawany za przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 102 TFUE. Okoliczność, że owo udzielanie wglądu lub wydawanie wydruków ma miejsce w zamian za wynagrodzenie, które nie jest ustalane bezpośrednio lub pośrednio przez zainteresowaną jednostkę, lecz jest przewidziane w ustawie, nie może spowodować zmiany kwalifi-

fikacji prawnej wspomnianej działalności. Ponadto taki podmiot władzy publicznej nie prowadzi także działalności gospodarczej w zakresie, w jakim, powołując się na ochronę sui generis przysługującą mu jako producentowi omawianej bazy danych na podstawie art. 7 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych lub na jakiegokolwiek inne prawo własności intelektualnej, zakazuje on wykorzystywania w jakikolwiek inny sposób zebranych tak i oddanych do dyspozycji opinii publicznej danych, a zatem podmiot ów nie może być w zakresie tej działalności uznawany za przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 102 TFUE.

(¹) Dz.U. C 186 z 25.6.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Södertörns tingsrätt — Szwecja) — Torsten Hörnfeldt przeciwko Posten Meddelande AB

(Sprawa C-141/11) (¹)

(Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowania krajowe przyznające pracownikowi bezwarunkowe prawo do pracy do czasu ukończenia wieku 67 lat oraz przewidujące automatyczne ustanie stosunku pracy z końcem miesiąca, w którym pracownik osiągnął ten wiek — Brak uwzględnienia kwoty emerytury)

(2012/C 287/18)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Södertörns tingsrätt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Torsten Hörnfeldt

Strona pozwana: Posten Meddelande AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Södertörns tingsrätt — Wykładnia ogólnej zasady niedyskryminacji ze względu na wiek i art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Uregulowania krajowe i układ zbiorowy przyznający pracownikowi bezwarunkowe prawo do pracy do czasu ukończenia wieku 67 lat oraz przewidujący automatyczne i niewymagające wypowiedzenia ustanie stosunku pracy z końcem miesiąca, w którym pracownik osiąga wiek 67 lat, bez uwzględnienia wysokości emerytury, jaka może być w rzeczywistości wypłacana temu pracownikowi

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak przepis rozpatrywany w sprawie przed sądem krajowym, który zezwala pracodawcy na rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę jedynie z tego powodu, że pracownik ten ukończył wiek 67 lat, i nie uwzględnia wysokości emerytury, którą zainteresowany będzie otrzymywał, jeżeli przepis ten jest obiektywnie i racjonalnie uzasadniony zgodnym z prawem celem dotyczącym polityki zatrudnienia i rynku pracy i jeżeli stanowi właściwy i konieczny środek dla realizacji tego celu.

(¹) Dz.U. C 152 z 21.5.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus — Estonia) — AS Pimix, w likwidacji przeciwko Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus, Põllumajandusministeerium

(Sprawa C-146/11) (¹)

(Przystąpienie nowych państw członkowskich — Ustalenie opłaty od nadmiernych zapasów produktów rolnych — Odesłanie w przepisie krajowym do przepisu rozporządzenia Unii, które nie zostało prawidłowo opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku danego państwa członkowskiego)

(2012/C 287/19)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Riigikohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: AS Pimix, w likwidacji

Strona pozwana: Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus, Põllumajandusministeerium

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Riigikohus — Wykładnia art. 288 ust. 2 TFUE i art. 297 ust. 1 TFUE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 293, s. 3) oraz wyroków Trybunału w sprawach C-161/06, C-560/07 i C-140/08 — Przystąpienie nowych państw członkowskich — Ustalenie opłaty od nadmiernych zapasów produktów rolnych — Odesłanie w przepisie krajowym do przepisu rozporządzenia Unii Europejskiej, które nie zostało prawidłowo opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku danego państwa członkowskiego w dniu prze-

widzianym do określenia nadmiernych zapasów — Transpozycja rozporządzenia lub jej brak w rozumieniu orzecznictwa Trybunału

Sentencja

Artykuł 58 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu w Estonii względem jednostek przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji, które w dniu 1 maja 2004 r. nie były ani opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku estońskim, ani przejęte do prawa tego państwa członkowskiego, mimo że jednostki te mogły zapoznać się z nimi w inny sposób.

(¹) Dz.U. C 160 z 25.5.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — Fra.bo SpA przeciwko Deutsche Vereinigung des Gas- und Wasserfaches eV (DVGW) — Technisch-Wissenschaftlicher Verein

(Sprawa C-171/11) (¹)

(Swobodny przepływ towarów — Środki o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym — Krajowa procedura certyfikacji — Domniemanie zgodności z prawem krajowym — Stosowanie art. 28 WE do prywatnej instytucji certyfikującej)

(2012/C 287/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fra.bo SpA

Strona pozwana: Deutsche Vereinigung des Gas- und Wasserfaches eV (DVGW) — Technisch-Wissenschaftlicher Verein

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 34 TFUE, 101 TFUE oraz 106 ust. 2 TFUE — Stosowanie tych postanowień w stosunku do działalności prywatnego stowarzyszenia (Technisch-Wissenschaftlicher Verein), zatwierdzonego przez państwo członkowskie jako instytucja stanowiąca normy w odniesieniu do pewnych produktów — Bezpośredni skutek horyzontalny art. 34 TFUE

Sentencja

Artykuł 28 WE należy interpretować w ten sposób, iż ma on zastosowanie do działalności prywatnej instytucji polegającej na stanowiącym normy i na certyfikacji, w przypadku gdy na mocy krajowych przepisów produkty certyfikowane przez tę instytucję uważane są za zgodne z prawem krajowym i gdy skutkiem powyższego jest utrudnienie sprzedaży produktów, które nie są certyfikowane przez rzeczoną instytucję.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Verwaltungsgerichtshof — Austria) — HIT hoteli, igralnice, turizem dd Nova Gorica, HIT LARIX, prirejanje posebnih iger na sreco in turizem dd przeciwko Bundesminister für Finanzen

(Sprawa C-176/11) (¹)

(Artykuł 56 TFUE — Ograniczenie swobody świadczenia usług — Gry losowe — Uregulowanie państwa członkowskiego zakazujące reklamowania kasyn położonych w innych państwach, jeżeli poziom ochrony prawnej graczy w tych państwach nie jest równoważny z poziomem gwarantowanym na szczeblu krajowym — Względy uzasadniające — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2012/C 287/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: HIT hoteli, igralnice, turizem dd Nova Gorica, HIT LARIX, prirejanje posebnih iger na sreco in turizem dd

Strona pozwana: Bundesminister für Finanzen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verfassungsgerichtshof — Wykładnia art. 56 TFUE i nast. — Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Uregulowanie państwa członkowskiego zakazujące reklamowania na jego terytorium kasyn położonych w innych państwach, jeżeli poziom ochrony prawnej graczy w tych państwach nie jest uważany za równoważny z poziomem ochrony gwarantowanym w na szczeblu krajowym

Sentencja

Wykładni art. 56 TFUE należy dokonywać w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy

którego reklama mająca na celu promowanie w rzeczonym państwie kasyn znajdujących się w innym państwie członkowskim jest dozwolona tylko wtedy, gdy przepisy prawa przyjęte w tym innym państwie członkowskim w dziedzinie ochrony graczy zapewniają gwarancje zasadniczo równoważne z gwarancjami zapewnianymi przez odpowiednie przepisy prawa obowiązujące w pierwszym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. — Compañía Española de Tabaco en Rama, SA (Cetarsa) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-181/11 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Hiszpański rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Równość traktowania — Maksymalna granica 10 % obrotów — Współpraca — Przeinaczenie dowodów — Oczywisty błąd w ocenie — Brak uzasadnienia)

(2012/C 287/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Compañía Española de Tabaco en Rama, SA (Cetarsa) (przedstawiciele: M. Araujo Boyd, J. Buendía Sierra i Á. Givaja Sanz, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, E. Gippini Fournier i L. Malferrari, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie T-33/05 Cetarsa przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2004) 4030 wersja ostateczna z dnia 20 października 2004 r. w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 [WE] (sprawa COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania) oraz żądanie wzajemne Komisji zmierzające do zwiększenia kwoty grzywny nałożonej na skarżącą

Sentencja

1) Odwołanie i odwołanie wzajemne zostają oddalone.

2) Compañía Española de Tabaco en Rama, SA (Cetarsa) zostaje obciążona kosztami związanymi z odwołaniem.

3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami związanymi z odwołaniem wzajemnym.

(¹) Dz.U. C 186 z 25.6.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — DTZ Zadelhoff vof przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-259/11) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 5 ust. 3 lit. c) i art. 13 część B lit. d) pkt 5 — Pośrednictwo przy transakcji przeniesienia akcji spółki — Transakcja obejmująca również przeniesienie własności nieruchomości owych spółek — Zwolnienie)

(2012/C 287/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: DTZ Zadelhoff vof

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 5 ust. 3 lit. c) i art. 13 część B lit. d) pkt 5 szóstej dyrektywy 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru (Dz.U. L 145, s. 1) — Zwolnienia przewidziane przez szóstą dyrektywę — Transakcje dotyczące papierów wartościowych, o których mowa w art. 13 część B lit. d) pkt 5 — Przeniesienie własności udziałów w spółce obejmujące również przeniesienie własności nieruchomości należących do tej spółki.

Sentencja

Artykuł 13 część B lit. d) pkt 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku powinien być interpretowany w ten sposób, że zwolnieniem z podatku od wartości dodanej są objęte transakcje, takie jak transakcje rozpatrywane w sprawie przed sądem krajowym, które mają na celu przeniesienie akcji danych spółek i które odniosły ten skutek, lecz które w istocie dotyczą nieruchomości będących w posiadaniu tych

spółek i (pośredniego) przeniesienia ich własności. Wyjątek od owego zwolnienia, przewidziany w owym pkt 5 tiret drugie nie ma zastosowania, jeżeli państwo członkowskie nie skorzystało z możliwości przewidzianej w art. 5 ust. 3 lit. c) owej dyrektywy, aby za dobra materialne uznać akcje i prawa udziałowe dające ich posiadaczowi uprawnienia prawnego lub faktycznego właściciela lub do korzystania z nieruchomości.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad — Bułgaria) — EMS-Bulgaria Transpot OOD przeciwko Direktor na direkcija „Obzawane i uprawnlenie na izpylneniego” Plovdiv

(Sprawa C-284/11) (¹)

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Prawo do odliczenia — Termin zawity na wykonanie prawa do odliczenia podatku VAT — Zasada skuteczności — Odmowa prawa do odliczenia podatku VAT — Zasada neutralności podatkowej)

(2012/C 287/24)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: EMS-Bulgaria Transpot OOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obzawane i uprawnlenie na izpylneniego” Plovdiv

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Varhoven administrativen sad — Wykładnia art. 179, 180 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) i zasady skuteczności zgodnie z wyrokiem Trybunału w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07 Ecotrade i in. — Prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT — Uregulowanie krajowe poddające wykonanie prawa do odliczenia podatku VAT terminowi zawitemu trzech okresów podatkowych następujących po okresie, w którym powstało prawo do odliczenia — Odmowa prawa do odliczenia podatku VAT z powodu braku wykonania fakultatywnego obowiązku rejestracji dla celów podatku VAT jako nabywca wewnątrzspółnotowy i braku wykonania w terminie prawa do odliczenia

Sentencja

- 1) Artykuł 179 ust. 1, art. 180 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej powinny być interpretowane w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one istnieniu terminu zawitego ograniczającego wykonanie prawa do odliczenia takiego jak w postępowaniu przed sądem krajowym, o ile termin ten nie czyni nadmiernie utrudnionym lub praktycznie niemożliwym wykonania tego prawa. Taka ocena należy do sądu krajowego, który może w szczególności uwzględnić późniejsze konsekwentne przedłużenie terminu zawitego, jak również czas trwania postępowania rejestracyjnego dla celów podatku od wartości dodanej, które powinno zostać zakończone w tym terminie, aby można było skorzystać z rzezonego prawa do odliczenia.
- 2) Zasada neutralności podatkowej sprzeciwia się sankcji polegającej na odmowie prawa odliczenia w przypadku spóźnionej zapłaty podatku od wartości dodanej, ale nie sprzeciwia się zapłacie odsetek za zwłokę, z zastrzeżeniem, że sankcja ta jest zgodna z zasadą proporcjonalności, co należy do oceny sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 238 z 13.8.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko TNT Freight Management (Amsterdam) BV

(Sprawa C-291/11) (¹)

(Wspólna Taryfa Celna — Nomenklatura scalona — Pozycje taryfowe 3002 i 3502 — Albumina krwi przygotowana dla celów terapeutycznych lub profilaktycznych — Przetworzenie produktu)

(2012/C 287/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: TNT Freight Management (Amsterdam) BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Nomenklatura scalona — Pozycje taryfy celnej — Wykładnia — Albumina krwi przygotowana dla celów terapeutycznych lub profilaktycznych — Pojęcie — Albumina krwi niemająca działania terapeutycznego, lecz niezbędna do przygotowania produktów mających działanie terapeutyczne lub profilaktyczne i wykorzystywana tylko do celu

Sentencja

Uwaga 1 lit. g) do działu 30 Nomenklatury Scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. w związku z uwagą 1 lit. b) do działu 35 tej nomenklatury należy interpretować w ten sposób, że albumina krwi, która, jako taka, nie ma działania terapeutycznego ani profilaktycznego, lecz jest produkowana na potrzeby przygotowania pewnych produktów o działaniu terapeutycznym lub profilaktycznym, jest z punktu widzenia przygotowania tych produktów niezbędna oraz ze względu na swoją naturę może być wykorzystana wyłącznie do tego celu, jest przygotowana do celów terapeutycznych lub profilaktycznych w rozumieniu wskazanej uwagi.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. — Smart Technologies ULC przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-311/11 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) — Słowny znak towarowy WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH — Znak towarowy mający postać sloganu reklamowego — Charakter odróżniający — Odmowa rejestracji)

(2012/C 287/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Smart Technologies ULC (przedstawiciele: M. Edenborough QC, i T. Elias, barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-523/09 Smart Technologies przeciwko OHIM, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji R 554/2009-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 29 września 2009 r. oddalającej odwołanie od decyzji eksperta, na mocy której odmówiono rejestracji słownego znaku towarowego „WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH” dla towarów należących do klasy 9

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części oddalone i w pozostałym zakresie odrzucone.
- 2) Smart Technologies ULC zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — J.J. Komen en Zonen Beheer Heerhugowaard BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-326/11) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część B lit. g) w związku z art. 4 ust. 3 lit. a) — Dostawa budynków wraz gruntem, na którym stoją — Dostawa budynku, w którym trwają roboty w celu wzniesienia nowego budynku w drodze przebudowy — Kontynuacja i zakończenie robót przez kupującego po dostawie — Zwolnienie z podatku VAT)

(2012/C 287/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: J.J. Komen en Zonen Beheer Heerhugowaard BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 4 ust. 3 lit. a) oraz art. 13 część B lit. g) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zwolnienia przewidziane przez szóstą dyrektywę — Zwolnienie dostaw budynków wraz z gruntem, na którym stoją — Dostawa budynku, w którym trwają roboty w celu wzniesienia nowego budynku — Kontynuacja i zakończenie robót przez kupującego po dostawie

Sentencja

Artykuł 13 część B lit. g) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w związku z art. 4 ust. 3 lit. a) owej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie z podatku od wartości dodanej przewidziane w tym pierwszym przepisie obejmuje transakcję dostawy nieruchomości, na którą składają się grunt i stary budynek w trakcie przebudowy w nowy budynek, taką jak będąca przedmiotem sprawy przed sądem krajowym, jeżeli w momencie tej dostawy stary budynek został poddany jedynie częściowym robotom rozbiórkowym i przynajmniej w części był jeszcze użytkowany jako taki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 4 maja 2012 r. — Helmut Butz, Christel Bachman-Butz, Frederike Butz przeciwko Société Air France SA

(Sprawa C-212/12)

(2012/C 287/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Helmut Butz, Christel Bachman-Butz, Frederike Butz

Strona pozwana: Société Air France SA

Pytanie prejudycjalne

Czy pasażerowi przysługuje prawo do uzyskania odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia ⁽¹⁾, jeżeli opóźnienie pierwszego lotu jest mniejsze niż to, które określone zostało w art. 6 ust. 1 rozporządzenia, jednakże opóźnienie lotu łączonego jest większe niż to, które określone zostało w art. 6 ust. 1 rozporządzenia, a przylot do miejsca docelowego nastąpił co najmniej trzy godziny później niż zaplanowano?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 11 maja 2012 r. — Andreas Ingemar Thiele Meneses przeciwko Region Hannover

(Sprawa C-220/12)

(2012/C 287/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Hannover

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Andreas Ingemar Thiele Meneses

Strona pozwana: Region Hannover

Pytania prejudycjalne

Czy przyznane przez art. 20 i 21 TFUE obywatelowi Unii prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu stoi na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, zgodnie z którym niemieckim obywatelom ze stałym miejscem zamieszkania poza Republiką Federalną Niemiec może zostać udzielone stypendium edukacyjne z tytułu uczęszczania do placówki edukacyjnej położonej w państwie członkowskim Unii Europejskiej tylko wtedy, gdy placówka edukacyjna położona jest w państwie stałego miejsca zamieszkania lub w państwie sąsiadującym z tym państwem i poza tym szczególnie okoliczności konkretnego przypadku uzasadniają udzielenie stypendium?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 4 czerwca 2012 r. — A. Adil przeciwko Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

(Sprawa C-278/12)

(2012/C 287/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Adil

Strona pozwana: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 kodeksu granicznego Schengen ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie krajowemu uprawnieniu ustanowionemu w art. 50 Vreemdelingenwet 2000 i szczegółowo uregulowanemu w art. 4.17a Vreemdelingenbesluit 2000 polegającemu na przeprowadzaniu kontroli osób w obszarach za granicami wewnętrznymi celem sprawdzenia, czy spełnione zostały obowiązujące w państwie członkowskim przesłanki legalnego pobytu?
- 2) a) Czy art. 21 kodeksu granicznego Schengen stoi na przeszkodzie kontrolom krajowym, takim jak wskazane w art. 50 Vreemdelingenwet 2000, które są przeprowadzane na podstawie ogólnych informacji i doświadczenia dotyczących nielegalnego pobytu osób w miejscu przeprowadzanej kontroli w sposób określony w art. 4.17a ust. 2 Vreemdelingenbesluit 2000, czy też przy przeprowadzaniu tego rodzaju kontroli muszą istnieć konkretne informacje wskazujące na to, że osoba kontrolowana przebywa w danym państwie członkowskim nielegalnie?
- b) Czy art. 21 kodeksu granicznego Schengen stoi na przeszkodzie tego rodzaju kontroli, jeżeli jest ona przeprowadzona w celu pozyskania wskazanych w lit. a) ogólnych informacji i doświadczenia dotyczących nielegalnego pobytu i odbywa się to w ograniczonym zakresie?

- 3) Czy art. 21 kodeksu granicznego Schengen należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie uprawnienia do kontroli w sposób określony w przepisach ustawowych tego rodzaju, jak art. 4.17a Vreemdelingenbesluit 2000 w sposób wystarczający zapewnia, że kontrola nie będzie miała w rzeczywistości skutku odprawy granicznej, zakazana na mocy art. 21 kodeksu granicznego Schengen?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 20 czerwca 2012 r. — Finanzamt Düsseldorf-Mitte przeciwko Ibero Tours GmbH

(Sprawa C-300/12)

(2012/C 287/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Düsseldorf-Mitte

Strona pozwana: Ibero Tours GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z zasadami wynikającymi z wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C-317/94 Elida Gibbs, Rec. s. I-5339, dochodzi do obniżenia podstawy opodatkowania w ramach łańcucha dystrybucji również wtedy, gdy pośrednik (tutaj: biuro podróży) zwraca odbiorcy (tutaj: podróżnemu) usługi, której dotyczy pośrednictwo (tutaj: usługi organizatora wycieczek na rzecz podróżnego) część ceny tej usługi?
- 2) W wypadku gdy na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi twierdzącej: czy zasady określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie Elida Gibbs, Rec. s. I-5339 mają zastosowanie również wtedy, gdy specjalnemu systemowi, o którym mowa w art. 26 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych ⁽¹⁾ podlega tylko usługa organizatora podróży, której dotyczy pośrednictwo, a nie również usługa pośrednictwa biura podróży?

3) W wypadku gdy również na pytanie drugie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej: czy państwo członkowskie, które dokonało prawidłowej transpozycji art. 11 część C ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, jest uprawnione w przypadku zwolnienia z podatku usługi, której dotyczy pośrednictwo, do odmowy obniżenia podstawy opodatkowania tylko wtedy, gdy w wykonaniu zawartego w tym przepisie upoważnienia ustanowiło ono dodatkowe warunki dla odmowy obniżenia?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 388/77/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 20 czerwca 2012 r. — X, druga strona: Minister van Financiën

(Sprawa C-302/12)

(2012/C 287/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca kasację: X

Strona przeciwna: Minister van Financiën

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykonywanie kompetencji podatkowych przez dwa państwa członkowskie, w szczególności pobór podatku rejestracyjnego od pojazdu silnikowego, jest nieograniczone w przypadku, gdy obywatelka Unii zamieszkuje w dwóch państwach członkowskich zgodnie z krajowymi przepisami prawa i rzeczywiście stale używa w obu tych państwach pojazdu silnikowego będącego jej własnością?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy zasada proporcjonalności może mieć korygujący skutek w ramach poboru podatku rejestracyjnego w przypadku takim jak niniejszy, a jeżeli tak, to czy ta zasada oznacza, że jedno lub każde z państw członkowskich musi narzucić sobie ograniczenia w wykonywaniu swoich kompetencji podatkowych i w jaki sposób?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 21 czerwca 2012 r. — Guido Imfeld, Nathalie Garcet przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-303/12)

(2012/C 287/33)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Guido Imfeld, Nathalie Garcet

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

Czy art. 39 Traktatu o Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie temu, aby belgijski system podatkowy — a w szczególności art. 155 CIR/92 i art. 134 § 1 akapit drugi CIR/92 i niezależnie od stosowania okólnika nr° Ci.RH.331/575.420 z dnia 12 marca 2008 r. — skutkował tym, że uzyskane w Niemczech dochody powoda z działalności zawodowej, objęte zwolnieniem na podstawie art. 17 umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej między Niemcami a Belgią, zostały uwzględnione do obliczania podatku należnego w Belgii i służyły jako podstawa dla przyznania ulg podatkowych przewidzianych przez CIR/92, a korzyści te, takie jak część dochodu zwolniona z podatku ze względu na sytuację rodzinną powoda, były ograniczone lub ustalone na niższym poziomie niż gdyby oboje powodów uzyskiwało dochody w Belgii i gdyby powódka, a nie powód, uzyskiwała wyższe dochody, podczas gdy w Niemczech powód został opodatkowany w odniesieniu do dochodów z działalności zawodowej jako osoba stanu wolnego i nie może skorzystać ze wszystkich ulg podatkowych związanych z jego sytuacją osobistą i rodzinną, którą niemiecki fiskus uwzględnia tylko w części?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken (Niemcy) w dniu 26 czerwca 2012 r. — Spedition Welter GmbH przeciwko Avanssur S.A.

(Sprawa C-306/12)

(2012/C 287/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Saarbrücken

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Spedition Welter GmbH

Strona pozwana: Avanssur S.A.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 21 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że uprawnienia przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń obejmują również umocowanie do przyjmowania doręczeń dla zakładu ubezpieczeń, w związku z czym w sprawie poszkodowanego przeciwko zakładowi ubezpieczeń o naprawienie szkody będącej następstwem wypadku sądowe doręczenie może być skutecznie dokonane względem zakładu ubezpieczeń do rąk wskazanego przez ten zakład przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy art. 21 ust. 5 dyrektywy 2009/103/WE ma bezpośredni skutek tego rodzaju, że poszkodowany może powołać się na ten przepis przed sądem krajowym z tym skutkiem, że sąd krajowy musi przyjąć, iż miało miejsce skuteczne doręczenie względem zakładu ubezpieczeń, jeśli doręczenie zostało dokonane do rąk wskazanego przez ten zakład przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń jako „przedstawiciela” zakładu ubezpieczeń w sytuacji gdy nie zostało jednak udzielone pełnomocnictwo do doręczeń w drodze czynności prawnej, ani też prawo krajowe nie ustanawia w tym przypadku ustawowego umocowania do doręczeń ale w pozostałym zakresie doręczenie spełnia wszystkie przesłanki przewidziane przez prawo krajowe?

⁽¹⁾ Dz. U. L 263, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Maria Albertina Gomes Viana Novo i in. przeciwko Fundo de Garantia Salarial, IP

(Sprawa C-309/12)

(2012/C 287/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal Central Administrativo Norte

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Albertina Gomes Viana Novo, Ezequiel Martins Dias, Gabriel Inácio da Silva Fontes, Marcelino Jorge dos Santos Simões, Manuel Dourado Eusébio, Alberto Martins Mineiro, Armindo Gomes de Faria, José Fontes Cambas, Alberto Martins do Alto, José Manuel Silva Correia, Marilde Marisa Moreira Marques Moita, José Rodrigues Salgado Almeida, Carlos Manuel Sousa Oliveira, Manuel da Costa Moreira, Paulo da Costa Moreira, José Manuel Serra da Fonseca, Ademar Daniel Lourenço Dias e Ana Mafalda Azevedo Martins Ferreira

Strona pozwana: Fundo de Garantia Salarial, IP

Pytania prejudycjalne

Czy w konkretnej dziedzinie gwarantowanych roszczeń pracowniczych w przypadku niewypłacalności pracodawcy, prawo Unii, a w szczególności art. 4 i 10 dyrektywy 80/987/EWG⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ono przepisowi prawa krajowego gwarantującemu jedynie roszczenia, które stały się wymagalne jedynie na sześć miesięcy przed wniesieniem wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy nawet wówczas, gdy pracownicy wystąpili przeciwko niemu do sądu pracy w celu sądowego ustalenia dłużnej kwoty i jej przymusowej windykacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Nienburg (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Heinz Kassner przeciwko Mittelweser-Tiefbau GmbH & Co. KG

(Sprawa C-311/12)

(2012/C 287/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Nienburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heinz Kassner

Strona pozwana: Mittelweser-Tiefbau GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi w niektórych sektorach minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni może zostać skrócony na mocy postanowień układu zbiorowego?

2) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w

- okresie rozliczeniowym w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy, braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy, wpływa na obliczenie wynagrodzenia za urlop w taki sposób, że pracownik za minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni nie otrzymuje żadnego wynagrodzenia lub po zakończeniu stosunku pracy nie otrzymuje żadnego ekwiwalentu pieniężnego za urlop?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w okresie rozliczeniowym w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy, braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy, wpływa na obliczenie wynagrodzenia za urlop w taki sposób, że pracownik za minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni otrzymuje niższe wynagrodzenie lub po zakończeniu stosunku pracy otrzymuje niższy ekwiwalent pieniężny za urlop niż uzyskałby, gdyby obliczenie wynagrodzenia za urlop było oparte na przeciętnym wynagrodzeniu za pracę, które pracownik otrzymałby w tym okresie rozliczeniowym bez obniżenia wynagrodzenia? Jeśli tak, to jaki udział procentowy w odniesieniu do nieobniżonego wynagrodzenia pracownika może maksymalnie stanowić dopuszczone przez ustawodawstwo krajowe obniżenie w drodze układu zbiorowego wynagrodzenia za urlop w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy, braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy w danym okresie rozliczeniowym, aby można było przyjąć zgodną z prawem Unii wykładnię przepisów krajowych?
- 4) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowego układu zbiorowego, zgodnie z którym prawo do urlopu nie przysługuje za takie okresy w roku, w których niezdolny do pracy z powodu choroby pracownik nie pobierał wynagrodzenia ani zasiłku chorobowego czy wypadkowego, o ile skutkuje to prawem pracownika do mniej niż czterech tygodni corocznego urlopu?
- 5) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowego układu zbiorowego, zgodnie z którym prawo do wynagrodzenia za urlop lub po zakończeniu stosunku pracy prawo do ekwiwalentu pieniężnego za urlop nie przysługuje w latach, w których w wyniku braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy, w szczególności z powodu choroby, w rzeczywistości pracownik nie pobierał żadnego wynagrodzenia brutto?
- 6) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowego układu zbiorowego, zgodnie z którym prawa do urlopu oraz do wynagrodzenia za urlop wygasają z końcem roku kalendarzowego, następującego po roku powstania prawa do urlopu w taki sposób, że dla pracownika niezdolnego do pracy w kilku kolejnych okresach rozliczeniowych zostaje ograniczona możliwość kumulowania prawa do corocznego płatnego urlopu? Jeśli tak, to czy prawo Unii zostaje lepiej i bardziej skutecznie zrealizowane w prawie krajowym, jeśli takie postanowienie układu zbiorowego pozostaje całkowicie niezastosowane, czy wtedy, gdy postanowienie to zostaje rozwinięte w drodze wykładni zgodnej z prawem Unii w taki sposób, że zamiast okresu rocznego obowiązuje określony dłuższy okres?
- 7) W przypadku udzielenia na jedno lub więcej pytań od pierwszego do piątego odpowiedzi twierdzącej: czy ogólna unijnoprawna zasada pewności prawa oraz zakaz działania prawa wstecz nakazują ograniczenie w czasie ze skutkiem wobec wszystkich zainteresowanych możliwości powołania się na wykładnię, którą Trybunał w orzeczeniu prejudycjalnym wydanym w niniejszym postępowaniu nada postanowieniem art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE, ponieważ krajowe orzecznictwo sądów najwyższych orzekło wcześniej, że odpowiednie krajowe przepisy ustawowe i postanowienia układu zbiorowego nie mogą podlegać wykładni zgodnej z prawem Unii? W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na to pytanie: czy zgodna z prawem Unii jest sytuacja, w której sądy krajowe na podstawie prawa krajowego przyznają pracodawcom, którzy spodziewali się utrzymania krajowego orzecznictwa sądów najwyższych, ochronę uzasadnionych oczekiwań, czy też zapewnienie ochrony uzasadnionych oczekiwań jest zastrzeżone dla Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, Dz.U. L 299, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez tribunal de travail de Huy (Belgia) w dniu
28 czerwca 2012 r. — Agim Ajdini przeciwko Państwu
belgijskiemu, Service des Allocations aux Handicapés**

(Sprawa C-312/12)

(2012/C 287/37)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de travail de Huy.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agim Ajdini.

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodny z prawem europejskim — w szczególności z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. z 2000 r., C 364, s. 1), w tym zwłaszcza z jej art. 20, 21 i 26 — art. 4 loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux handicapés [ustawy z dnia 27 lutego 1987 r. o zasiłkach dla osób niepełnosprawnych] w zakresie w jakim wyłącza możliwość korzystania z zasiłków dla osób niepełnosprawnych — jedynie ze względu na przynależność państwową — przez cudzoziemca, który legalnie przebywa w Belgii, jest wpisany do rejestru cudzoziemców i posiada trwałe i silne więzi z Belgią, przy czym ma miejsce również i ta szczególna okoliczność, że cudzoziemiec ten jest obywatelem państwa trzeciego uznanego oficjalnie za kraj kandydujący do przystąpienia do Unii Europejskiej?
- 2) Czy art. 26 § 4 loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage [ustawy szczególnej z dnia 6 stycznia 1989 r. o trybunale arbitrażowym] jest zgodny z prawem europejskim, w szczególności z art. 234 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnego Sądu Administracyjnego (Polska) w dniu 2 lipca 2012 r. — Minister Finansów przeciwko MDDP Sp. z o.o., Akademia Biznesu, Sp. komandytowa

(Sprawa C-319/12)

(2012/C 287/38)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelnego Sądu Administracyjnego

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minister Finansów

Strona pozwana: MDDP Sp. z o.o., Akademia Biznesu, Sp. komandytowa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 132 ust.1 lit.i), art. 133 i 134 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, ⁽¹⁾ dalej zwanej Dyrektywą 112, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one objęciu zwolnieniem od podatku od

wartości dodanej usług edukacyjnych świadczonych przez podmioty niepubliczne w celach komercyjnych, które wynika z art. 43 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz 535 ze zm.; dalej ustawa o VAT) w związku z poz. 7 załącznika nr 4 do tej ustawy, w stanie prawnym obowiązującym w 2010 r.?

- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy ze względu na niezgodność zwolnienia z przepisami Dyrektywy 112, podatnik na podstawie art. 168 tej Dyrektywy będzie uprawniony jednocześnie do stosowania zwolnienia od podatku oraz korzystania z prawa do odliczenia podatku naliczonego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2012 r. — F. van der Helder i D. Farrington przeciwko College voor zorgverzekering (Cvz)

(Sprawa C-321/12)

(2012/C 287/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: F. van der Helder, D. Farrington

Strona pozwana: College voor zorgverzekering (Cvz)

Pytania prejudycjalne

Czy ustawodawstwo, któremu emeryt lub rencista podlegał najdłużej, w rozumieniu art. 28 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ odnosi się do ustawodawstwa dotyczącego świadczeń w razie choroby i macierzyństwa, ustawodawstwa dotyczącego emerytur, czy też wszystkich ustawodawstw dotyczących działów zabezpieczenia społecznego wymienionych w art. 4 tego rozporządzenia, które miały zastosowanie na podstawie jego tytułu II?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 4 lipca 2012 r. — Państwo belgijskie — SPF Finances przeciwko GIMLE SA

(Sprawa C-322/12)

(2012/C 287/40)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie — SPF Finances

Strona pozwana: GIMLE SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 [ust.] 3, 4, i 5 czwartej dyrektywy Rady z dnia 25 lipca 1978 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on nie tylko wskazanie dodatkowych informacji w załączniku do rocznych sprawozdań finansowych, ale, jeżeli cena nabycia oczywiście nie odpowiada wartości bieżącej danych aktywów, odzwierciedlając w ten sposób przeinaczony i błędny obraz majątku, nakłada wymóg odstąpienia od zasady księgowania aktywów na podstawie ceny nabycia i bezzwłocznego zaksięgowania ich na podstawie wartości ich odsprzedaży, jeżeli ta wartość jest ich wartością bieżącą?

⁽¹⁾ Dz.U. L 222, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-325/12)

(2012/C 287/41)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, P. Guerra e Andrade i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE ⁽¹⁾ z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności

elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia o przyjęciu takich przepisów Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przepisów art. 4 dyrektywy 2009/136/WE.

— nakazanie Republice Portugalskiej zgodnie z art. 260 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej zapłaty okresowej kary pieniężnej za brak wykonania obowiązku poinformowania jej o wszystkich przepisach transponujących dyrektywę 2009/136/WE w kwocie 22 014,72 EUR za każdy dzień liczony od daty wydania wyroku przez Trybunał.

— Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Państwo portugalskie nie przyjęło wszystkich niezbędnych przepisów w celu wykonania dyrektywy 2009/136/WE. W każdym razie, nie poinformowało Komisji o takich przepisach.

Państwo portugalskie podjęło jedynie próbę transponowania do prawa krajowego dyrektywy 2009/136/WE w zakresie zmian wprowadzonych do dyrektywy 2002/22/WE. Dokonało ono jedynie transpozycji części dyrektywy 2009/136/WE, która wprowadziła zmiany do dyrektywy 2002/58/WE (prywatność w sektorze łączności elektronicznej).

Zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE Komisja może wnieść do Trybunału w skardze zmierzającej do stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE, o nakazanie danemu państwu członkowskiemu zapłaty kary pieniężnej w kwocie ryczałtowej lub okresowej kary pieniężnej w wyroku stwierdzającym brak wykonania przez państwo członkowskie obowiązku powiadomienia Komisji o przepisach transponujących dyrektywę przyjętych w procesie ustawodawczym.

Zgodnie z komunikatem Komisji ⁽²⁾ dotyczącym stosowania art. 260 ust. 3 TFUE okresowa kara pieniężna proponowana przez Komisję jest obliczana zgodnie z metodą przedstawioną w komunikacie dotyczącym zmiany stosowania art. 228 traktatu WE.

W związku z tym ustalenie kary opiera się na kryteriach powagi naruszenia, czasu trwania naruszenia i konieczności zapewnienia charakteru odstraszącego kary.

Komisja proponuje ustalenie współczynnika powagi naruszenia na 8, z uwagi na znaczenie przepisów prawa Unii będących przedmiotem naruszenia i jego skutków dla interesu powszechnego i interesów indywidualnych.

⁽¹⁾ Dz. U. L 337, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, C 12, S. 1

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-329/12)

(2012/C 287/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie uchwalając w pełnym zakresie przepisów ustawowych i administracyjnych wymaganych w celu transpozycji dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE⁽¹⁾ a w każdym razie nie podając takich przepisów do wiadomości Komisji, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;
- nałożenie na Republikę Federalną Niemiec, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, w związku z uchybieniem zobowiązaniu do poinformowania o przepisach uchwalonych w celu transpozycji, okresowej kary pieniężnej w wysokości 315 036,54 EUR za każdy dzień, płatnej na konto środków własnych Unii Europejskiej;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 15 września 2007 r.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2010 r. Bundesverfassungsgericht (niemiecki trybunał konstytucyjny) stwierdził niezgodność z konstytucją i nieważność przepisów transponujących przyjętych przez Niemcy. Następnie rząd niemiecki najpierw poinformował Komisję, że po części dyrektywa dalej jest transponowana przez obowiązujące przepisy prawne. Później rząd niemiecki przekazał projekt ustawy transponującej pozostałe przepisy dyrektywy. Ponieważ projekt ten nie został dotychczas uchwalony, według Komisji, jest bezsprzeczne, że Republika Federalna Niemiec nie wywiązała się z obowiązku całkowitej transpozycji dyrektywy. Wspomniana częściowa transpozycja nie wystarcza

do osiągnięcia celów dyrektywy określonych w jej art. 1. Komisja zwraca wreszcie uwagę, że uważa, iż przekazany przez Niemcy projekt nie jest wystarczający dla dokonania pełnej transpozycji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 105, s. 54.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-330/12)

(2012/C 287/43)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, L. Nicolae i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art.5 teże dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/140/WE o dziennej stawce w wysokości 56 095,2 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 25 maja 2011 r

⁽¹⁾ Dz.U. L 337, s. 37

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej**(Sprawa C-331/12)**

(2012/C 287/44)

*Język postępowania: polski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, L. Nicolae i J. Hottiaux, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rzeczpospolita Polska**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu europejskiego i Rady 2009/136/WE zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art.4 teże dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązku poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/136/WE o dziennej stawce w wysokości 56 095,2 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 25 maja 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 337, s. 11**Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej****(Sprawa C-332/12)**

(2012/C 287/45)

*Język postępowania: polski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, L. Nicolae i J. Hottiaux, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rzeczpospolita Polska**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2009/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. ustanawiającej podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego i zmieniającej dyrektywę Rady 1999/35/WE oraz dyrektywę 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady,⁽¹⁾ a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 25 teże dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązku poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/18/WE o dziennej stawce w wysokości 56 095,2 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 17 czerwca 2011 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 131 s. 114**Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej****(Sprawa C-333/12)**

(2012/C 287/46)

*Język postępowania: polski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, C. Vrignon i J. Hottiaux, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rzeczpospolita Polska**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 teże dyrektywy;

- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązku poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2007/65/WE o dziennej stawce w wysokości 112 190,40 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 19 grudnia 2011 r.

(¹) Dz. U. L 332 s. 27

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 16 lipca 2012 r. — Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser przeciwko Manova A/S

(Sprawa C-336/12)

(2012/C 287/47)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser

Strona pozwana: Manova A/S

Pytanie prejudycjalne

Czy ustanowiona w prawie Unii Europejskiej zasada równego traktowania oznacza, że po upływie terminu dokonywania zgłoszeń udziału w postępowaniu przetargowym instytucja zamawiająca nie może otrzymać wymaganej w ogłoszeniu o przetargu informacji dotyczącej ostatniego opublikowanego sprawozdania finansowego, jeżeli dany oferent nie załączył takiej informacji do swojego zgłoszenia?

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 maja 2012 r. w sprawie T-101/11 Mizuno KK przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 17 lipca 2012 r. przez Mizuno KK

(Sprawa C-341/12 P)

(2012/C 287/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mizuno KK (przedstawiciele: adwokaci T. Wessing, T. Raab i H. Lauf)

Druka strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 8 maja 2012 r. w sprawie T-101/11 oraz stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie R 0821/2010-1;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w pierwszej instancji i kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu z dnia 8 maja 2012 r. w sprawie T-101/11, na mocy którego oddalona została skarga wnoszącej odwołanie na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 20 grudnia 2010 r. (sprawa R 0821/2010-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Golfino AG a Mizuno KK.

Wnosząca odwołanie uzasadnia je w sposób następujący:

Ustalenia Sądu dotyczące zakresu ochrony oraz charakteru odróżniającego istniejącego już graficznego znaku towarowego przedstawiającego literę „G” i symbol „+” są błędne pod względem prawnym. Sąd nieprawidłowo wyszedł z założenia, że połączenie tych dwóch elementów nie ma żadnego znaczenia.

Przyjmując takie założenie Sąd błędnie stwierdził istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku istniejącego już znaku i zgłoszonego przez wnoszącą odwołanie graficznego znaku towarowego, składającego się z litery „G”, symbolu „+” oraz z symbolu strzałki, ponieważ przy ocenie podobieństwa skupił się nie na całościowym wrażeniu wywieranym przez te dwa znaki, tylko na ich poszczególnych elementach.

Ponadto Sąd nieprawidłowo przyjął, że podobieństwo obu liter „G” występującej w obu graficznych znakach towarowych jest bardziej istotne niż ich inne i odmienne części składowe. Gdyby Sąd dokonał właściwej oceny, to nie skupiłby się na oderwanej literze „G”, tylko na ogólnej symbolice.

Chociaż prawdą jest, że kolidujące ze sobą znaki towarowe składają się z fonemu/g/, to szczególny charakter tych znaków wynika jednoznacznie z ich graficznej, a nie fonetycznej postaci. Dlatego też w ich przypadku nie można stwierdzić prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej**(Sprawa C-344/12)**

(2012/C 287/49)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Grespan i G. Conte, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Włoska**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszystkich środków niezbędnych do wykonania decyzji Komisji C(2009) [8112] z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa nr C 38/A/2004 (ex NN 58/2004) i nr C 36/B/2006 (ex NN 38/2006) przyznanej przez Włochy na rzecz Alcoa Trasformazioni, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 3 i 4 tej decyzji oraz art. 2888 TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji dotyczy braku wykonania przez Republikę Włoską decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa przyznanej bezprawnie na rzecz spółki Alcoa.

Z jednej strony zgodnie z art. 4 wspomnianej decyzji Włochy powinny były do dnia 20 stycznia 2012 r. powiadomić Komisję o całkowitej wysokości pomocy, którą należało odzyskać, o środkach przyjętych i przewidzianych w celu wykonania decyzji oraz o dokumentach potwierdzających, że na beneficjenta nałożono wymóg zwrotu pomocy. Z drugiej strony zgodnie z art. 2 i 3 tej decyzji Włochy były zobowiązane do odzyskania pomocy od beneficjenta do dnia 20 marca 2012 r.

W dniu wniesienia niniejszej skargi pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich środków niezbędnych do wypełnienia tych obowiązków.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej**(Sprawa C-345/12)**

(2012/C 287/50)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Montaguti i K. Herrmann, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Włoska**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że nie ustanawiając obowiązku udostępnienia świadectwa charakterystyki energetycznej w wypadku sprzedaży lub wynajmu budynku zgodnie z przepisami i warunkami przewidzianymi w art. 7 i 10 dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽¹⁾, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 7 ust. 1 i 2 oraz art. 10 tej dyrektywy w związku z art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽²⁾;
- stwierdzenie, że nie notyfikując wszystkich środków transpozycji art. 9, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej zgodnie z art. 15 ust. 1 tej dyrektywy w związku z art. 29 dyrektywy 2010/31/WE;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2002/91/WE upłynął w dniu 4 stycznia 2006 r. Termin transpozycji art. 7–9 tej dyrektywy upłynął w dniu 4 stycznia 2009 r., a zdaniem Komisji art. 28 dyrektywy 2010/31/WE, który zezwala na przesunięcie stosowania obowiązku udostępnienia świadectwa charakterystyki energetycznej, nie obejmuje świadectw już wydanych lub tych, które powinny zostać wydane na podstawie art. 7 wspomnianej dyrektywy.

W dniu wniesienia niniejszej skargi pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich środków niezbędnych do transpozycji dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 65, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 153, s. 13.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2012 r. w sprawie T-546/10 Nordmilch AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 19 lipca 2012 r. przez DMK Deutsches Milchkontor GmbH (dawniej Nordmilch AG)**(Sprawa C-346/12 P)**

(2012/C 287/51)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Wnoszący odwołanie:* DMK Deutsches Milchkontor GmbH (dawniej Nordmilch AG) (przedstawiciel: adwokat W. Berlit)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory), Lactimilk, SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie pkt 1 i 2 sentencji wyroku Sądu z dnia 22 maja 2012 r. (sprawa T-546/10);
- całkowite uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Lactimilk, SA całością kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżone orzeczenie Sądu należy uchylić, ponieważ Sąd bezzasadnie stwierdził podobieństwo między znakiem zgłoszonym przez wnoszącą odwołanie a znakami towarowymi należącymi do Lactimilk SA i w związku z tym błędnie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, dochodząc do wniosku, że w tym przypadku zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Sąd błędnie nie dokonał porównania kolidujących ze sobą znaków w ich zgłoszonej tudzież zarejestrowanej postaci (czyli zapisanych majuskułą), tylko zbadał istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do obu znakach zapisanych w odmienny sposób. W związku z tym Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych. Ponadto Sąd bezpodstawnie przyjął, że w zgłoszonym znaku towarowym akcent pada na drugą sylabę, mimo że znak ten zapisany jest majuskułą, w związku z czym, również zgodnie z gramatyką języka hiszpańskiego, akcentowanie tylko drugiej sylaby zgłoszonego znaku towarowego nie wchodzi w grę.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 20 lipca 2012 r. — Caisse nationale des prestations familiales przeciwko Ulrike Wiering, Markus Wiering

(Sprawa C-347/12)

(2012/C 287/52)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Caisse nationale des prestations familiales

Strona pozwana: Ulrike Wiering, Markus Wiering

Pytania prejudycjalne

Czy w celu obliczenia przez właściwy organ państwa, w którym świadczona jest praca, dodatku dyferencyjnego ewentualnie należnego na podstawie art. 1 lit. u) pkt i), art. 4 ust. 1 lit. h)

oraz art. 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ze zmianami ⁽¹⁾, a także na podstawie art. 10 [ust. 1 lit. b) pkt i)] rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽²⁾, należy uwzględnić, jako świadczenia rodzinne tego samego rodzaju, wszelkie świadczenia otrzymywane w państwie miejsca zamieszkania przez rodzinę pracownika migrującego, w niniejszej sprawie „Elterngeld” i „Kindergeld” przewidziane w prawie niemieckim?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 2

⁽²⁾ Dz.U. L 74, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie, wniesione w dniu 16 lipca 2012 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-348/12 P)

(2012/C 287/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i R. Liudvinavičiute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu i odrzucenie skargi Kala Naft przeciwko spornym aktom Rady jako niedopuszczalnej lub, tytułem żądania ewentualnego, oddalenie skargi jako bezzasadnej
- obciążenie Kala Naft poniesionymi przez Radę kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Rada uważa, że wyrok Sądu w ww. sprawie w dwóch kwestiach narusza prawo i w konsekwencji powinien zostać uchylony.

Po pierwsze, Rada podnosi, że Sąd naruszył prawo, ponieważ nie odrzucił jako niedopuszczalnej skargi wniesionej przez spółkę Kala Naft, chociaż spółka ta stanowi, według Rady, irańską jednostkę rządową.

Po drugie, Rada uważa, iż Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że jeden z powodów uzasadniających nałożenie w stosunku do Kala Naft środków ograniczających nie był wystarczający dla dopełnienia obowiązku uzasadnienia i że Rada była zobowiązana do przedstawienia dowodów na poparcie innego z tych powodów. Rada podnosi również, iż Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że elementu uzasadnienia dotyczącego prowadzenia przez Kala Naft handlu sprzętem z sektora naftowego i gazowego, który może zostać użyty w irańskim programie jądrowym, nie można uważać za „udzielanie wsparcia” rozprzestrzenianiu broni jądrowej, bez powiązania tego elementu z innymi elementami uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-353/12)

(2012/C 287/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Thomas, D. Grespan i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszystkich środków niezbędnych do odzyskania pomocy państwa uznanej za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w decyzji Komisji C(2009) 8123 z dnia 28 października 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 59/07 (ex N 127/06 i NN 13/06) przyznanej przez Włochy na rzecz spółki Ixfin SpA (notyfikowanej w dniu 29 października 2009 r. i opublikowanej w Dz.U. L 167 z dnia 1 lipca 2010 r., s. 39), Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 3 i 4 tej decyzji i z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji dotyczy braku wykonania przez Republikę Włoską decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa udzielonej w formie gwarancji ministerstwa rozwoju gospodarczego na zabezpieczenie kredytu uzyskanego przez Ixfin od Banca Apulia SpA.

Komisja zaznacza, że Włochy powinny były zapewnić wykonanie obowiązku odzyskania pomocy do dnia 1 marca 2012 r., a ponadto powinny były powiadomić Komisję do dnia 29 grudnia 2009 r. o środkach podjętych w celu wykonania decyzji.

W dniu wniesienia niniejszej skargi pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich środków niezbędnych do wypełnienia tych obowiązków.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 maja 2012 r. w sprawie T-580/10 Harald Wohlfahrt przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 lipca 2012 r. przez Haralda Wohlfahrta

(Sprawa C-357/12 P)

(2012/C 287/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Harald Wohlfahrt (przedstawiciele: adwokaci M. Loschelder i V. Schoene)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), następnie OHIM, Ferrero SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 16 maja 2012 r. w sprawie T-580/10 i rozstrzygnięcie zgodnie z żądaniami przedstawionymi przez wnoszącego odwołanie przed Sądem, które zostały przytoczone na stronie 4 wyroku;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

OHIM i Sąd odmówili rejestracji zgłoszonego przez skarżącego a obecnie wnoszącego odwołanie znaku towarowego „Kindertraum” dla towarów należących do klas 16 i 28 w związku ze sprzeciwem wniesionym przez podmiot popierający żądania strony pozwanej w pierwszej instancji, będący właścicielem wcześniejszego, zarejestrowanego m.in. dla towarów należących do tych klas słownego włoskiego znaku towarowego „kinder”.

Wnoszący odwołanie podnosi 3 zarzuty:

Pierwszy zarzut odwołania: Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾

Sąd stwierdził, że nie ma znaczenia czy znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, który w chwili wydania decyzji w przedmiocie sprzeciwu był zarejestrowany już od 8 lat jest używany czy też nie. Zgodnie z art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z jego art. 42 ust. 2 używanie znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie powinno zostać udowodnione jedynie wtedy gdy w chwili publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego znak ten był zarejestrowany już od co najmniej pięciu lat. Wnoszący odwołanie twierdzi, że takie stanowisko stoi w sprzeczności z celem wymogu używania, który powinien zapewnić, iż po upływie 5-letniego okresu ochronnego nie można oprzeć żadnego prawa na nieużywanym wcześniejszym znaku towarowym. Występująca w art. 42 rozporządzenia nr 207/2009 luka

powinna, wbrew stanowisku Sądu, zostać uzupełniona w drodze wykładni celowościowej poprzez posłużenie się niemieckimi lub włoskimi przepisami o znakach towarowych. Również art. 42 rozporządzenia kładłby w takiej sytuacji nacisk na aspekt używania w chwili zakończenia postępowania w sprawie sprzeciwu.

Drugi zarzut odwołania: Naruszenie art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009, nadużycie prawa w związku ze znakiem towarowym, na który powołano się w sprzeciwie

Izba Odwoławcza nie wypowiedziała się w przedmiocie zarzutu wnoszącego odwołanie, że zgłoszenie włoskiego znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie miało charakter nadużycia prawa. Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd postąpił niesłusznie niedopuszczając zarzutu nadużycia prawa. Zarzut ten jest objęty zakresem prawa Unii i w efekcie wspólnotowego prawa znaków towarowych. Jest on w rozpatrywanym przypadku skuteczny, ponieważ zachowanie wnoszącej sprzeciw miało na celu ustanowienie, za pomocą nieużywanych znaków towarowych, nieopartego żadnym interesem, który zasługiwałby na ochronę pod względem ekonomicznym zakazu używania słowa „kinder”.

Trzeci zarzut odwołania: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Sąd niesłusznie uznał, że w przypadku znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie i zgłoszonego znaku towarowego istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Sąd dokonał najpierw błędnej oceny argumentów wnoszącego odwołanie i niesłusznie przyjął, że wnoszący odwołanie nie kwestionuje ustalenia Izby Odwoławczej, iż kolidujące ze sobą znaki towarowe są podobne. W rzeczywistości zakwestionował on jednak to ustalenie. Jego zdaniem, wspomniane znaki towarowe nie są podobne, ponieważ element „kinder” w znaku towarowym, na który powołano się w sprzeciwie wykazuje w każdym razie mały stopień charakteru odróżniającego.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2012 r. w sprawie T-344/08 EnBW Energie Baden-Württemberg AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 lipca 2012 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-365/12 P)

(2012/C 287/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, P. Costa de Oliveira i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Królestwo Szwecji, Siemens AG, ABB Ltd

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o:

- 1) uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie T-344/08;
- 2) oddalenie skargi w sprawie T-344/08;
- 3) obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego i skarżącej kosztami postępowania odwoławczego, a także kosztami postępowania pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd zlekceważył konieczność harmonijnej wykładni rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji („rozporządzenie o przejrzystości”) (1), uzasadnioną w podstawowych wyrokach w sprawach Technische Glaswerke Ilmenau (2), API (3) oraz Bavarian Lager (4), a potwierdzoną ostatnio w wyrokach w sprawach Agrofert (5) i Odile Jacob (6), błędnie przyznając w to miejsce prymat prawu dostępu przewidzianemu w rozporządzeniu o przejrzystości. Dokonana przez Sąd wykładnia prawa dostępu w świetle rozporządzenia o przejrzystości i właściwych przepisów derogacyjnych podważa istniejący w prawie kartelowym system wglądu do akt oraz przewidzianą tamże równowagę interesów, a mianowicie równowagę między, z jednej strony, interesem Komisji w skutecznej realizacji zadania powierzonego jej na mocy art. 108 TFUE, a z drugiej strony, interesem przedsiębiorstw w skutecznej ochronie informacji dostarczanych przez nie w ramach postępowania w sprawach karteli.

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd niesłusznie odmówił zastosowania w niniejszej sprawie ogólnego domniemania ochrony dokumentów postępowania administracyjnego, uzasadnionego między innymi w wyroku w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau i potwierdzonego w wyroku w sprawie Komisja przeciwko Éditions Odile Jacob. Sąd zignorował tym samym okoliczność, że istniejący w prawie kartelowym system prawa wglądu do akt oraz istniejące w prawie kartelowym ograniczenie wykorzystywania dokumentów uzyskanych w toku dochodzenia uzasadniają takie ogólne domniemanie.

Według Komisji Sąd dokonał błędnej wykładni unormowania przewidującego wyjątek dotyczący ochrony celów i czynności dochodzenia, zawartego w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia o przejrzystości. Sąd błędnie ograniczył zakres zastosowania tego przepisu derogacyjnego do zamknięcia konkretnych dochodzeń. Nie uwzględnił on okoliczności, że do celów dochodzenia należy nie tylko zapewnienie skuteczności poszczególnych śledztw (w każdym wypadku aż do czasu, gdy decyzja zamykająca konkretne postępowanie stanie się ostateczna), ale także zapewnienie skuteczności kompetencji wykonawczych Komisji w dziedzinie prawa kartelowego (w tym gwarancji publicznoprawnych mających zastosowanie w niniejszej sprawie).

Sąd dokonał błędnej wykładni unormowania przewidującego wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych, zawartego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia o przejrzystości. Zasadniczo błędnie ograniczył on zakres zastosowania tego przepisu derogacyjnego do ochrony tajemnic handlowych. Sąd zignorował okoliczność, że ochronie podlegają także informacje poufne, które uzyskano wyłącznie w ramach dochodzenia prowadzonego przeciwko konkretnym przedsiębiorstwom i które nie zostały w inny sposób udostępnione osobom trzecim.

Według Komisji Sąd błędnie zinterpretował i zastosował przepis wprowadzający wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji przez Komisję, wyrażony w art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia o przejrzystości. Sąd zignorował fakt, że Komisja może odmówić dostępu do dokumentu zawierającego

opinie przeznaczone do użytku wewnętrznego w ramach narad i wstępnych konsultacji w obrębie tej instytucji, ponieważ jego ujawnienie mogłoby ograniczyć swobodę podejmowania decyzji przez Komisję w razie ponownego podjęcia postępowania. Stwierdzając, że Komisja nie powinna była odmawiać dostępu do dokumentów wewnętrznych, Sąd nie uwzględnił okoliczności, że przepisy derogacyjne zawarte w art. 4 rozporządzenia o przejrzystości mogą także mieć zastosowanie do dokumentów wewnętrznych i że mogą one z tego względu być objęte uznaniem przez Trybunał ogólnym domniemaniem ochrony.

(¹) Dz.U. L 145, s. 43.

(²) Wyrok Trybunału z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-139/07 P Komisja Europejska przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Zb.Orz. s. I-5885.

(³) Wyrok Trybunału z dnia 21 września 2010 r. w sprawach połączonych C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P Królestwo Szwecji przeciwko Association de la presse internationale ASBL (API) i Komisji Europejskiej (C-514/07 P), Association de la presse internationale ASBL (API) przeciwko Komisji Europejskiej (C-528/07 P) i Komisja Europejska przeciwko Association de la presse internationale ASBL (API) (C-532/07 P), Zb.Orz. 2010, s. I-8533.

(⁴) Wyrok Trybunału z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-28/08 P Komisja Europejska przeciwko The Bavarian Lager Co. Ltd, Zb.Orz. 2010, s. I-6055.

(⁵) Wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie C-477/10 P Agrofert Holding a.s. przeciwko Komisji, dotychczas niepublikowany w Zbiorze.

(⁶) Wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie C-404/10 P Komisja Europejska przeciwko Éditions Odile Jacob SAS, dotychczas niepublikowany w Zbiorze.

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2012 r. — L'Oréal przeciwko OHIM — United Global Media Group (MyBeauty TV)(Sprawa T-240/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Koszty podlegające zwrotowi przed OHIM — Koszty reprezentacji przez pracownika — Artykuł 85 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2012/C 287/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. von Mühlendahl i S. Abel, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: United Global Media Group, Inc. (El Segundo, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 lutego 2011 r. (sprawa R 898/2010-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między United Global Media Group, Inc. a L'Oréal.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) L'Oréal SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 204 z 9.7.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2012 r. — United States Polo Association przeciwko OHIM — Polo/Lauren (Przedstawienie dwóch graczy polo)(Sprawa T-517/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Częściowa odmowa rejestracji — Wycofanie zgłoszenia — Umorzenie postępowania)

(2012/C 287/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: United States Polo Association (Lexington, Kentucky, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci P. Goldenbaum, I. Rohr i T. Melchert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: The Polo/Lauren Company, LP (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci M. Granado Carpenter i M. Polo Carreño)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 czerwca 2011 r. (sprawa R 1170/2010-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy United States Polo Association a The Polo/Lauren Company, LP.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez stronę pozwaną i interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 3.12.2011.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2012 r. — Holcim (Romania) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-317/12)

(2012/C 287/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Holcim (Romania) S.A. (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciele: adwokat L. Arnauts)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz strony skarżącej wartości rynkowej rzekomo skradzionych europejskich uprawnień do emisji, które nie zostaną odzyskane do dnia wydania wyroku, po cenie rynkowej, wraz z odsetkami w wysokości 8 % rocznie od dnia 16 listopada 2010 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania; oraz
- stwierdzenie, że wyrok jest wykonalny.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden główny zarzut, w ramach którego twierdzi, że:

— Unia Europejska ponosi odpowiedzialność za niezgodne z prawem decyzje Komisji Europejskiej, polegające na:

- a) błędnej wykładni art. 10 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 386, s. 1);
- b) naruszeniu art. 20 dyrektywy 2003/87/EWG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32);
- c) naruszeniu kilku ogólnych zasad prawa (zasad proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, obowiązku staranności, prawa do skutecznej ochrony sądowej praw własności) poprzez decyzję o ujawnianiu lub braku zezwolenia na ujawnienie lokalizacji skradzionych europejskich uprawnień do emisji w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2012 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-319/12)

(2012/C 287/60)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (2012) 3025 wersja ostateczna z dnia 8 maja 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA 22668 (C 8/2008 — ex NN 4/2008), przyznanej przez Hiszpanię na rzecz spółki Ciudad de la Luz SA;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania kryterium prywatnego inwestora ze względu na to, że Komisja przeprowadziła analizę przekraczając zakres przysługującego jej swobodnego uznania.
- 2) Zarzut drugi dotyczący popełnienia błędu w ocenie pomocy państwa ze względu na to, że Komisja nie wzięła pod uwagę działań przeprowadzonych w strefie usługowej kompleksu.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia ze względu na to, że Komisja domaga się odzyskania pomocy od producentów filmów, podczas gdy w przeprowadzonej przez tą instytucję analizie brak jest jakiegokolwiek wzmianki o rzekomej pomocy państwa.
- 4) Podniesiony tytułem żądania ewentualnego zarzut dotyczący popełnienia błędu w analizie zgodności inwestycji z wytycznymi w sprawie pomocy regionalnej ze względu na to, że Komisja nie przeanalizowała tego, czy pozostała część pomocy spełnia kryterium inwestora prywatnego.
- 5) Podniesiony tytułem żądania ewentualnego zarzut dotyczący braku uzasadnienia oraz błędu w analizie zgodności pomocy z przepisami mającymi zastosowanie do pomocy w sektorze audiowizualnym ze względu na to, że Komisja nie przeanalizowała tego, dlaczego rzekoma pomoc państwa nie została przyznana w celu związanym ze wspieraniem kultury.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2012 r. — Ciudad de la Luz, SA i Sociedad Proyectos Temáticos de la Comunidad Valenciana przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-321/12)

(2012/C 287/61)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ciudad de la Luz, SA (Alicante, Hiszpania) i Sociedad Proyectos Temáticos de la Comunidad Valenciana, SA (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, N. Ruiz García, J. Belenguer Mula i M. Muñoz de Juan, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie podniesionych w skardze zarzutów nieważności za dopuszczalne i uwzględnienie ich;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (2012) 3025 wersja ostateczna z dnia 8 maja 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA 22668 (C 8/2008 — ex NN 4/2008), przyznanej przez Hiszpanię na rzecz spółki Ciudad de la Luz S.A., a w szczególności art. 1 ust.1 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w nim, że inwestycja w spółkę Ciudad de la Luz (CDL) zawiera w sobie elementy niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy państwa i zażądała jej odzyskania;

- uznanie zaskarżonej decyzji za nieistniejącą lub, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie jej nieważności; dotyczy to w szczególności jej art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim Komisja uznała w nim, że pewni producenci wykorzystujący CDL do swych produkcji filmowych uzyskali taką niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc;
- co za tym idzie, stwierdzenia nieważności sformułowanych w art. 2 zaskarżonej decyzji nakazów odzyskania pomocy i
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa ze względu na wyciągnięcie przez Komisję wniosku o istnienie pomocy państwa na rzecz CDL (błędne zastosowanie zasady inwestora prywatnego). Naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 345 TFUE

Skarżące są zdania, że Komisja przeprowadziła błędną analizę zasady inwestora prywatnego i wyciągnęła błędny wniosek o istnienie pomocy państwa. Inwestycje Generalitat Valenciana na rzecz CDL inwestycje były dokonywane w dwóch różnych momentach — 2000 i 2004 — a wydanie dwóch decyzji inwestycyjnych zostało poprzedzone opracowaniem biznes planów świadczących o przewidywalnej rentowności tego projektu. Komisja stosując zasadę inwestora prywatnego porównała jego rentowność z rentownością projektów i czynników, które są nieporównywalne ze względu na swe rozmiary, pozabawiając tą zasadę treści z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 345 TFUE.

Komisja odmówiła również uwzględnienia w swej analizie prawno-ekonomicznej okoliczności polegającej na tym, że oprócz studiów filmowych w ramach kompleksu przewidziano również rozbudowę strefy handlowej i hotelowej na należących do SPTCV terenach. Gdyby uwzględniono te dwa projekty, rentowność inwestycji w spółkę CDL okazałaby się jeszcze wyższa.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przy przeprowadzaniu analizy zgodności projektu CDL ze wspólnym rynkiem i braku uzasadnienia

Zdaniem skarżących Komisja odmówiła uznania, że ze względu na to, iż CDL znajduje się w Alicante, projekt ten kwalifikuje się do otrzymania pomocy regionalnej. Ponieważ chodzi tu o duży projekt inwestycyjny, władze hiszpańskie uznały, że CDL może bez sprzeciwu ze strony Komisji skorzystać z pomocy regionalnej do 36 % wartości projektu. Pomimo tego instytucja ta nie zgodziła się z tym, że po zastosowaniu zasady inwestora prywatnego do 64 % wartości inwestycji projekt ten okaże się jeszcze bardziej rentowny.

Tytułem ewentualnym skarżące podnoszą, że dokonane przez władze Walencji inwestycje w kompleks studiów filmowych CDL należy uznać za całkowicie lub częściowo zgodne z art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE.

Komisja nie uzasadniła swych wniosków, zgodnie z którymi pomoc na budowę kompleksu studiów filmowych CDL nie była konieczna, proporcjonalna i właściwa ze względu na to, że w odniesieniu do tej pomocy nie może mieć zastosowania, choćby nawet i częściowo, argument o zgodności kulturowej.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa ze względu na brak decyzji i, w każdym razie, całkowitego braku uzasadnienia, jeśli chodzi o zachęty do inwestowania w produkcję filmów.

Poza tym, że Komisja uznała, iż inwestycja w CDL jest pomocą niezgodną ze wspólnym rynkiem, w ten sam sposób zakwalifikowała ona wszystkie zachęty przyznane producentom filmowym pod warunkiem, że będą oni kręcić swe filmy w CDL.

Tej rzekomej pomocy poświęcony został tylko jeden akapit zaskarżonej decyzji, w którym Komisja ograniczyła się do uznania jej za niezgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja nie opisała środka pomocowego, do którego odsyła i nie wspominała w żaden sposób o informacjach dostarczonych w tym względzie przez państwo członkowskie; instytucja ta nie zbadała również tego, czy ten środek rzeczywiście zawiera elementy pomocy, nie dokonała ona analizy kryteriów zgodności, ani nie poruszyła kwestii uzasadnionych oczekiwań.

Skarżące są zatem zdania, że chodzi tu o akt nieistniejący lub nieważny ze względu na brak uzasadnienia. Ponadto w ich przekonaniu zachęty te należało uznać za zgodne z art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE ze względu na to, że spełniają one warunki określone w komunikacie Komisji z 2001 r. w sprawie pomocy dla przemysłu filmowego.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2012 r. — Simca Europe przeciwko OHIM — PSA Peugeot Citroën (Simca)

(Sprawa T-327/12)

(2012/C 287/62)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Simca Europe Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat N. Haberkamm)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: PSA Peugeot Citroën GIE (Paryż, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie R 645/2011-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania, w tym kosztami reprezentacji procesowej skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „Simca” dla towarów z klasy 12 — wspólnotowy znak towarowy nr 6 489 371

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: PSA Peugeot Citroën GIE

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Skarżąca w chwili zgłoszenia działała w złej wierze

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołanie i unieważnienie znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2012 r. — Mundipharma przeciwko OHIM — AFP Pharmaceuticals (Maxigesic)

(Sprawa T-328/12)

(2012/C 287/63)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mundipharma GmbH (Limburg an der Lahn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Nielsen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: AFP Pharmaceuticals Ltd (Takapuna, Nowa Zelandia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie R 1788/2010-4;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: AFP Pharmaceuticals Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Maxigesic” dla towarów z klasy 5 — zgłoszenie nr 7 056 104

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „OXYGESIC” dla towarów z klasy 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2012 r. — Sartorius Weighing Technology przeciwko OHIM (Przedstawienie żółtego łuku na dolnej krawędzi ekranu reklamowego)

(Sprawa T-331/12)

(2012/C 287/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sartorius Weighing Technology GmbH (Göttingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Welkerling)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 maja 2012 r. w sprawie R 1783/2011-1;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Znak towarowy przedstawiający żółty łuk na dolnej krawędzi elektronicznego ekranu reklamowego dla towarów i usług z klas 7, 9, 10 i 11

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2012 r. — ING Groep przeciwko Komisji

(Sprawa T-332/12)

(2012/C 287/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ING Groep (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, J. Blockx i N. Lorjé)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 maja 2012 r. C(2012) 3150 wersja ostateczna, Pomoc państwa S.A.28855 (N 373/2009) (ex C 10/2009 i ex N 528/2008) — ING Niderlandy — pomoc na restrukturyzację; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) W zarzucie pierwszym strona skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła zasadę rozsądnej administracji oraz prawo do bycia wysłuchanym poprzez zaniechanie omówienia z państwem niderlandzkim oraz ING kwestii okoliczności faktycznych, a także swych poglądów i założeń, które miały znaczenie dla uznania przez nią, że zmiana warunków wkładu kapitału podstawowego pierwszej kategorii stanowiła pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- 2) W zarzucie drugim strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła prawo oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu kryterium inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej oraz nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia uznania zmiany warunków wkładu kapitału podstawowego pierwszej kategorii za pomoc państwa i okoliczność obciążającą przy ocenie środków wyrównawczych.
- 3) W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że strona pozwana naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, a także zasady rozsądnej administracji, proporcjonalności, pewności

prawa, równego traktowania oraz obowiązek uzasadnienia przez to, że nie uwzględniła kwoty pomocy przy ocenie środków wyrównawczych oraz przez to, że błędnie obliczyła względną kwotę pomocy oraz błędnie określiła okoliczności, w których pomoc została udzielona, przy ocenie środków wyrównawczych.

- 4) W zarzucie czwartym strona skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, zasadę rozsądnej administracji, zasadę proporcjonalności oraz obowiązek uzasadnienia, czyniąc zakazy przywództwa cenowego prawnie wiążącymi ING.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2012 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji

(Sprawa T-335/12)

(2012/C 287/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: T&L Sugars Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) oraz Sidul Açúcares, Unipessoal Lda (Santa Iria de Azóia, Portugalia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, lawyer, oraz D. Slater, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska oraz Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE lub zarzutu bezprawności na podstawie art. 277 TFUE wobec rozporządzenia nr 367/2012, rozporządzenia nr 397/2012, rozporządzenia nr 356/2012, rozporządzenia nr 382/2012, rozporządzenia nr 444/2011 oraz rozporządzenia nr 485/2012 za dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 367/2012 z dnia 27 kwietnia 2012 r. ustanawiającego niezbędne środki w odniesieniu do udostępniania dodatkowych ilości cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2011/2012 (Dz.U. L 116, s. 12);

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 397/2012 z dnia 8 maja 2012 r. ustalającego współczynnik przydziału, odrzucającego dalsze wnioski i zamykającego okres składania wniosków w odniesieniu do dostępnych dodatkowych ilości cukru pozakwotowego do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2011/2012 (Dz.U. L 123, s. 35);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 318, s. 4), zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 356/2012 w odniesieniu do okresów, w których można składać oferty w odpowiedzi na drugi przetarg częściowy i kolejne przetargi częściowe w roku gospodarczym 2011/2012 na przywóz cukru z zastosowaniem obniżonej stawki celnej (Dz.U. L 113, s. 4);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 382/2012 z dnia 3 maja 2012 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z piątym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 119, s. 41);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 444/2012 z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z szóstym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 135, s. 61);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 485/2012 z dnia 7 czerwca 2012 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z siódmym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 148, s. 24);
- alternatywnie, (i) uznanie zarzutu bezprawności wobec art. 186 lit. a) i art. 187 rozporządzenia nr 1234/2007⁽¹⁾ za dopuszczalny i zasadny oraz uznanie tych przepisów za bezprawne, jak również stwierdzenie nieważności zaskarżonych rozporządzeń, które bezpośrednio lub pośrednio są oparte na tych przepisach; oraz (ii) uznanie zarzutu bezprawności wobec rozporządzenia nr 367/2012 i rozporządzenia nr 1239/2011, zmienionego rozporządzeniem nr 356/2012, za dopuszczalny i zasadny;
- zobowiązanie Unii Europejskiej reprezentowanej przez Komisję do naprawy wszelkich szkód poniesionych przez skarżące w wyniku naruszenia przez Komisję jej zobowiązań prawnych oraz ustalenie wysokości odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżące w okresie od dnia 30 stycznia 2012 r. do dnia 24 czerwca 2012 r. na kwotę 75 051 236 EUR powiększoną o wysokość wszelkich dalszych strat poniesionych przez skarżące po tej dacie lub wszelkie inne kwoty odzwierciedlające szkodę, jaka

została lub zostanie poniesiona przez skarżące, jeśli zostanie to przez nie wykazane w trakcie niniejszego postępowania, w szczególności przy uwzględnieniu w należyty sposób szkód przyszłych;

- zasądzenie odsetek według stopy ustalonej ówczesznie przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe, lub według innej właściwej stopy określonej przez Sąd, od kwoty podlegającej zapłacie od daty orzeczenia Sądu do daty faktycznej zapłaty;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady niedyskryminacji w ten sposób, że z jednej strony rozporządzenie nr 367/2012 przewiduje stałą opłatę za przekroczenie kwoty krajowej, mającą ogólne zastosowanie, w wysokości 211 EUR za tonę — tj. mniej niż połowę zwykłej kwoty 500 EUR za tonę — w zastosowaniu do szczególnej ilości (250 000 t) cukru, rozdzielonej równo wyłącznie pomiędzy skarżące będące zakładami przetwórstwa buraków cukrowych. Z drugiej strony rozporządzenie nr 1239/2011, zmienione rozporządzeniem nr 356/2012, przewiduje nieznaną i nieprzewidywalną cło, mające zastosowanie tylko do zwycięzców przetargu (którymi mogą być rafinerie cukru trzcinowego, zakłady przetwórstwa buraków cukrowych lub jakakolwiek strona trzecia) i na nieokreśloną kwotę łączną. Cło zostało ostatnio ustalone na kwotę 312,60 EUR za tonę, tj. niemal 50 % więcej niż opłata za przekroczenie kwoty krajowej dla zakładów przetwórstwa buraków cukrowych. Trudno o większy kontrast pomiędzy tymi dwoma środkami. W istocie każdy element tych środków dyskryminuje rafinerie cukru trzcinowego wobec zakładów przetwórstwa buraków cukrowych.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia rozporządzenia nr 1234/2007 i braku właściwej podstawy prawnej w ten sposób, że ze względu na rozporządzenie nr 367/2012 Komisja nie posiada uprawnień do zwiększania kwot, przeciwnie — jest zobowiązana do nakładania wysokich zniechęcających opłat za udostępnianie cukru pozakwotowego na rynku Unii. W odniesieniu do przetargów podatkowych Komisja wyraźnie nie posiada upoważnienia ani uprawnień do przyjęcia tego rodzaju środka, który nigdy nie został przewidziany w podstawowych przepisach.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady pewności prawa w ten sposób, że Komisja stworzyła system, w którym cła nie są przewidywalne i określane poprzez stosowanie spójnych, obiektywnych kryteriów, lecz raczej ustalone subiektywną gotowością do płacenia (zresztą podmiotów podlegających bardzo różnorodnym naciskom i zachętom w tym względzie), bez żadnej faktycznej więzi z rzeczywistością przywożonymi produktami.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie w jakim Komisja mogła swobodnie przyjąć mniej restrykcyjne środki, w celu zaradzenia brakom w zaopatrzeniu, które nie zostałyby przyjęte wyłącznie na szkodę rafinerii importujących.
- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że skarżące mogły w uzasadniony sposób oczekiwać, iż Komisja użyje narzędzi dostępnych w rozporządzeniu nr 1234/2007 w celu przywrócenia dostępności zaopatrzenia w surowy cukier trzcinowy do rafinacji. Skarżące mogły także w uzasadniony sposób oczekiwać, że Komisja zachowa równowagę pomiędzy rafineriami importującymi a krajowymi producentami cukru.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad staranności, sumienności i dobrej administracji w ten sposób, że działania Komisji były oczywiście niewłaściwe w świetle braków w zaopatrzeniu. Komisja powinna była złagodzić ograniczenia w przywozie dla rafinerii trzciny cukrowej. Zamiast tego Komisja zwiększyła produkcję krajową i uzależniła dostęp do dodatkowych przywozów od penalizujących i nieprzewidywalnych opłat.
- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 39 TFUE w ten sposób, że Komisja nie osiągnęła dwóch celów określonych w tym postanowieniu traktatu.
- 8) Zarzut ósmy dotyczy naruszenia rozporządzenia nr 1006/2011⁽²⁾ w ten sposób, że opłaty nałożone na biały cukier w istocie są tylko nieznacznie wyższe niż te dotyczące cukru surowego, bowiem różnica wynosi około 30 EUR za tonę. Kontrastuje to z różnicą 80 EUR pomiędzy standardowym cłem przywozowym za cukier rafinowany (419 EUR) a surowy cukier do rafinacji (339 EUR), które są określone w rozporządzeniu nr 1006/2011.

Dodatkowo, na poparcie skargi o odszkodowanie skarżące twierdzą, że Komisja w sposób rażący i oczywisty przekroczyła margines swobodnego uznania przyznany jej przez rozporządzenie nr 1234/2007 poprzez jej bierność i niewłaściwe działanie. Ponadto brak przyjęcia odpowiednich środków przez Komisję stanowi oczywiste naruszenie zasady prawa „mającej na celu przyznanie praw jednostkom”. Komisja w szczególności naruszyła ogólne zasady UE pewności prawa, niedyskryminacji, proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku staranności, sumienności i dobrej administracji.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299, s. 1).

(2) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 282, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2012 r. — Klizli przeciwko Radzie

(Sprawa T-336/12)

(2012/C 287/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yousef Klizli (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: Z. Garkova-Lyutskanova, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2012/256/WPZiB z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji Rady 2011/782/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 126, s. 9), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 410/2012 z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącego wykonania art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 126, s. 3), w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że

- skarżący został niesłusznie umieszczony w wykazie jako osoba, która zapewniła reżimowi wsparcie finansowe.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że

- zaskarżone akty Rady zostały wydane bez żadnej podstawy prawnej i naruszają obowiązek uzasadnienia, prawo do rzetelnego procesu sądowego, prawo do skutecznej ochrony sądowej oraz prawo własności; ponadto naruszają one zasadę proporcjonalności i dobre imię skarżącego.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2012 r. — El Hogar Perfecto del Siglo XXI przeciwko OHIM — Wenf International Advisers (Korkociąg)**(Sprawa T-337/12)**

(2012/C 287/68)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Hogar Perfecto del Siglo XXI, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: C. Ruiz Gallegos i E. Veiga Conde, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Wenf International Advisers Ltd (Tortola, Wyspy Dziewicze)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 czerwca 2012 r., wydanej w sprawie R 89/2011-3;
- obciążenie kosztami postępowania OHIM i interwenienta

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Wzór korkociągu — wzór nr 0 0083 0831-0001

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Wenf International Advisers Ltd

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: krajowy wzór otwieracza do butelek

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie art. 4 i 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002
- naruszenie art. 4 i 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 6/2002

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2012 r. — Grupo T Diffusión przeciwko OHIM — ABR Producción Contemporánea (Lámparas)**(Sprawa T-343/12)**

(2012/C 287/69)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Grupo T Diffusión, SA (El Prat de Llobregat, Hiszpania) (przedstawiciel: A. Lasala Grimalt, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: ABR Producción Contemporánea, SL (Barcelona, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 czerwca 2012 r., wydanej w sprawie R 1622/2010-3 dotyczącej unieważnienia wzoru wspólnotowego nr 000 42 7448-0001 i stwierdzenie pełnej skuteczności i ważności tego wzoru oraz zwolnienie Grupo T Diffusión, SA ze zwrotu kosztów ABR i OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Wzór lampy — wzór wspólnotowy zarejestrowany pod nr 000 42 7448-0001

Właściciel wzoru wspólnotowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego: ABR Producción Contemporánea, SL @

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Wcześniejszy wzór lampy stojącej „Cypress”

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 6/2002

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2012 r. — Leiner przeciwko OHIM — Recaro (REVARO)

(Sprawa T-349/12)

(2012/C 287/70)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rudolf Leiner GmbH (Sankt Pölten, Austria)
(przedstawiciele: adwokaci W. Emberger, I. Rudnay i L. Emberger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Recaro Beteiligungs GmbH (Kaiserslautern, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 16 maja 2012 r. w sprawie R 482/2011-1 w drodze uwzględnienia odwołania lub stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie strony pozwanej i strony postępowania przed Izłą Odwoławczą kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „REVARO” dla towarów należących do klas 11, 20 i 24

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Recaro Beteiligungs-GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Międzynarodowa rejestracja „RECARO” dla towarów należących do klas 10, 12, 14, 20, 25 i 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2012 r. — Formica przeciwko OHIM — Silicalia (CompactTop)(Sprawa T-82/11) ⁽¹⁾

(2012/C 287/71)

Język postępowania: hiszpański

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 9.4.2011.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 10 lipca 2012 r. — AV przeciwko Komisji

(Sprawa F-4/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Zatrudnienie — Zastrzeżenie lekarskie — Zastosowanie zastrzeżenia lekarskiego wstecz — Opinia komitetu ds. inwalidztwa)

(2012/C 287/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AV (Cadrezzate, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o zastosowaniu względem skarżącego zastrzeżenia lekarskiego przewidzianego w art. 32 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej i o nieprzyznaniu mu renty inwalidzkiej.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 12 kwietnia 2010 r., w której Komisja Europejska zastosowała wobec AV zastrzeżenie lekarskie, o którym mowa w art. 32 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2010 r. w zakresie, w jakim zawiera ona odmowę przyznania AV renty inwalidzkiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez AV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 18.6.2011, s. 21.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 20 czerwca 2012 r. — Cristina przeciwko Komisji

(Sprawa F-66/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkurs otwarty — Decyzja komisji konkursu o niedopuszczeniu do testów oceniających — Środki odwoławcze — Skarga do sądu wniesiona bez oczekiwania na decyzję w przedmiocie zażalenia administracyjnego — dopuszczalność — Szczegółowe warunki dopuszczenia do konkursu — Wymagane doświadczenie zawodowe)

(2012/C 287/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alma Yael Cristina (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Rodrigues, A. Blot i C. Bernard-Glanz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Eggers i P. Pecho, następnie B. Eggers pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji przewodniczącego komisji konkursu „EPSO/AST/111/10(AST1)” o niedopuszczeniu skarżącej do testów oceniających

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Alma Yael Cristina pokryje swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 24.9.2011, s. 51

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 20 czerwca 2012 r. — Cristina przeciwko Komisji

(Sprawa F-83/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkurs otwarty — Decyzja komisji konkursu o niedopuszczeniu do testów oceniających — Środki odwoławcze — Skarga do sądu wniesiona bez oczekiwania na decyzję w przedmiocie zażalenia administracyjnego — dopuszczalność — Szczegółowe warunki dopuszczenia do konkursu — Doświadczenie zawodowe w dziedzinie związanej z charakterem przyszłych obowiązków)

(2012/C 287/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alma Yael Cristina (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Rodrigues, A. Blot i C. Bernard-Glanz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji przewodniczącego komisji konkursu „EPSO/AST/112/10 — asystenci (AST3)” o niedopuszczeniu skarżącej do testów oceniających

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona

- 2) *Alma Yael Cristina pokryje swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską*

(¹) Dz.U. C 340 z 19.11.11 s. 41

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 12 lipca 2012 r. — Conticchio przeciwko Komisji

(Sprawa F-22/11) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Wyliczenie uprawnień emerytalnych — Stopień służbowy — Zarzut niezgodności z prawem — Dopuszczalność)

(2012/C 287/75)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Rosella Conticchio (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Giuffrida i A. Tortora)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy oraz adwokat A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Wniosek strony skarżącej o stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie przyznania i rozliczenia jej uprawnień emerytalnych.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga R. Conticchio zostaje w części odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna, a w części oddalona jako oczywiście bezpodstawna.

- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 139 z 7.5.2011, s. 31.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2012 r. — ZZ i ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-75/12)

(2012/C 287/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i ZZ (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, A. Coolen, J.N. Louis, E. Marchal i S. Orlandi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji dotyczących obliczenia dodatkowych lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury w odniesieniu do uprawnień emerytalnych uzyskanych przed rozpoczęciem służby w Komisji Europejskiej i w razie potrzeby decyzji o oddaleniu zażaleń wniesionych przez skarżących.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji dotyczących obliczenia dodatkowych lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury w odniesieniu do uprawnień emerytalnych uzyskanych przed rozpoczęciem służby w Komisji Europejskiej;

— w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu wniesionych przez skarżących zażaleń mających na celu zastosowanie ogólnych przepisów wykonawczych i stóp aktuarialnych obowiązujących w chwili złożenia przez nich wniosków o przeniesienie uprawnień emerytalnych;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2012 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-76/12)

(2012/C 287/77)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o przekształceniu punktów za osiągnięcia uzyskanych w innej instytucji oraz obwieszczenia administracyjnego zawierającego publikację listy urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu za 2011 r.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 października 2011 r. o przekształceniu punktów za osiągnięcia uzyskanych przez stronę skarżącą w innej instytucji łącznie z obwieszczeniem administracyjnym nr 48/2011 z dnia 27 października 2011 r. zawierającym publikację listy urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie oceny i awansu za 2011 r., na której nie ma nazwiska strony skarżącej;

- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego oddalającej zażalenie wniesione przez stronę skarżącą;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej naprawienia wyrządzonej szkody majątkowej oszacowanej wstępnie i ex aequo et bono na 20 000 EUR;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 czerwca 2012 r. — BH przeciwko Komisji

(Sprawa F-129/11) ⁽¹⁾

(2012/C 287/78)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 28.1.2012, s. 73.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 czerwca 2012 r. — BJ przeciwko Komisji

(Sprawa F-139/11) ⁽¹⁾

(2012/C 287/79)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 3.3.2012, s. 25.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 czerwca 2012 r. — BK przeciwko Komisji

(Sprawa F-140/11) ⁽¹⁾

(2012/C 287/80)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 3.3.2012, s. 25.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2012/C 287/68	Sprawa T-337/12: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2012 r. — El Hogar Perfecto del Siglo XXI przeciwko OHIM — Wenf International Advisers (Korkociąg)	38
2012/C 287/69	Sprawa T-343/12: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2012 r. — Grupo T Diffusión przeciwko OHIM — ABR Producción Contemporánea (Lámparas)	38
2012/C 287/70	Sprawa T-349/12: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2012 r. — Leiner przeciwko OHIM — Recaro (REVARO)	39
2012/C 287/71	Sprawa T-82/11: Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2012 r. — Formica przeciwko OHIM — Silicalia (CompacTop)	39
 Sąd do spraw Służby Publicznej 		
2012/C 287/72	Sprawa F-4/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 10 lipca 2012 r. — AV przeciwko Komisji (Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Zatrudnienie — Zastrzeżenie lekarskie — Zastosowanie zastrzeżenia lekarskiego wstecz — Opinia komitetu ds. inwalidztwa)	40
2012/C 287/73	Sprawa F-66/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 20 czerwca 2012 r. — Cristina przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkurs otwarty — Decyzja komisji konkursu o niedopuszczeniu do testów oceniających — Środki odwoławcze — Skarga do sądu wniesiona bez oczekiwania na decyzję w przedmiocie zażalenia administracyjnego — dopuszczalność — Szczegółowe warunki dopuszczenia do konkursu — Wymagane doświadczenie zawodowe)	40
2012/C 287/74	Sprawa F-83/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 20 czerwca 2012 r. — Cristina przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkurs otwarty — Decyzja komisji konkursu o niedopuszczeniu do testów oceniających — Środki odwoławcze — Skarga do sądu wniesiona bez oczekiwania na decyzję w przedmiocie zażalenia administracyjnego — dopuszczalność — Szczegółowe warunki dopuszczenia do konkursu — Doświadczenie zawodowe w dziedzinie związanej z charakterem przyszłych obowiązków)	40
2012/C 287/75	Sprawa F-22/11: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 12 lipca 2012 r. — Conticchio przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Wyliczenie uprawnień emerytalnych — Stopień służbowy — Zarzut niezgodności z prawem — Dopuszczalność).....	41
2012/C 287/76	Sprawa F-75/12: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2012 r. — ZZ i ZZ przeciwko Komisji	41
2012/C 287/77	Sprawa F-76/12: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2012 r. — ZZ przeciwko Komisji	41
2012/C 287/78	Sprawa F-129/11: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 czerwca 2012 r. — BH przeciwko Komisji	42
2012/C 287/79	Sprawa F-139/11: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 czerwca 2012 r. — BJ przeciwko Komisji	42
2012/C 287/80	Sprawa F-140/11: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 czerwca 2012 r. — BK przeciwko Komisji	42

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

